

แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา
ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
เมษายน 2554

แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา
ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

ปริญญาณิพนธ์
ของ
สรายุทธ รักภู

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

เมษายน 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา
ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

เมษายน 2554

สรายุทธ รักรู้. (2554). แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39. ปรินญญาณินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลย์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 จำนวน 280 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 146 คน เพศหญิง จำนวน 134 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .89 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t - test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของ แอลเอสดี (LSD)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 มีแรงจูงใจในระดับมาก
2. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชาย และ เพศหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ไม่แตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ที่มีประสบการณ์ต่างกันในการเข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติ มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ไม่แตกต่างกัน
4. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ที่มีประเภทการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ไม่แตกต่างกัน

MOTIVATION FOR PLAYING ATHLETICS OF THE ATHLETES
PARTICIPATING IN THE 39th NATIONAL GAMES

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

April 2011

Sarayuth Rakphu. (2011). *Motivation for Playing Athletics of the Athletes Participating in the 39th National Games*. Master Thesis. M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Phaibul Srichaisawad, Asst. Prof. Dr.Namchai Lewan.

The purposes of this research were to study and to compare the motivation for playing athletics of the athletes participating in the 39th National Games. The sample in this research consisted of 280 athletes participating in the 39th National Games (146 males and 134 females). The subjects were selected by multi-stage random sampling. The instrument used for data collection was a questionnaire constructed by the researcher. The reliability of the questionnaire was .89 The data were analyzed, by computer program, in terms of frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One-Way Analysis of Variance, and LSD paired differences test.

The findings were as follows:

1. The motivation for playing athletics of the athletes participating in the 39th National Games was overall in the high level.
2. The motivation for playing athletics of the athletes participating in the 39th National Games between male and female athletes were not different.
3. The motivation for playing athletics of the athletes participating in the 39th National Games with different competing experiences in the National Games were not different.
4. The motivation for playing athletics of the athletes participating in the 39th National Games with different types of gymnastics were not different.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ไพฑูริย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ประธานควบคุมปริญญาานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลีย์ กรรมการควบคุม ปริญญาานิพนธ์ รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน คณะกรรมการสอบปากเปล่า และ รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ ที่ให้ความกรุณาเป็นทั้งประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่า และ ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแบบสอบถาม รวมทั้ง รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ถาวร กมูทศรี ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแบบสอบถาม จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณในความร่วมมือเป็นอย่างดีจากผู้ฝึกสอน และนักกีฬาจังหวัดต่าง ๆ ที่กรุณาอำนวยความสะดวก และให้ข้อมูลซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการจัดทำปริญญาานิพนธ์

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมศักดิ์ และคุณแม่ณุกิจ รักฎุ ที่ให้กำเนิด อบรม ให้การเลี้ยงดู ให้โอกาสทางการศึกษา คอยให้กำลังใจและส่งเสริมผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา คุณประโยชน์ จากปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้ทุกท่านที่มีพระคุณช่วยเหลือสนับสนุนจนทำให้ปริญญา นิพนธ์ฉบับนี้เสร็จลงได้ด้วยดี

สราวุฒิ รักฎุ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	2
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานของการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความหมายของแรงจูงใจ.....	6
ความสำคัญของแรงจูงใจ.....	7
ทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ.....	8
ประเภทของแรงจูงใจ.....	12
แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา.....	15
แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา.....	16
ประวัติความเป็นมาของการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ.....	19
ประวัติความเป็นมาของกีฬากีฬา.....	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	30
งานวิจัยในประเทศ.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	39
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	99
บทย่อ.....	99
สรุปผลการวิจัย.....	101
อภิปรายผล.....	103
ข้อเสนอแนะที่ใช้ในการวิจัย.....	106
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	106
บรรณานุกรม.....	107
ภาคผนวก.....	112
ภาคผนวก ก.....	113
ภาคผนวก ข.....	119
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	121

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	40
2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	46
3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก.....	48
4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน.....	49
5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก.....	51
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (ชาย).....	53
7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (หญิง).....	55
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (ชาย).....	57
9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (หญิง).....	59
10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ระหว่าง เพศชายและเพศหญิง.....	61

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (ไม่เกิน 2 ครั้ง).....	62
12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (3 - 4 ครั้ง).....	64
13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (5 ครั้งขึ้นไป).....	66
14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (ไม่เกิน 2 ครั้ง).....	68
15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (3 - 4 ครั้ง).....	70
16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (5 ครั้งขึ้นไป).....	72
17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 จำแนกตามประสบการณ์ ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ.....	74
18 เปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกรีฑา แห่งชาติครั้งที่ 39 ตามตัวแปรประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ.....	75
19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทคู่).....	76

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 จำแนกตามประเภท ของการแข่งขัน.....	96
30 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ตามประเภทของการแข่งขัน.....	97

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 ทฤษฎีลำดับชั้นแรงงใจของ มาสโลว์.....	11

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันประเทศไทยได้รับผลกระทบจากปัญหาของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยี มีผลทำให้การใช้ชีวิตประจำวันของประชาชนภายในประเทศต้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เคยเป็นอยู่ การใช้ชีวิตในแต่ละวันต้องรีบเร่งมากขึ้นเพื่อการแข่งขันทางสังคม และทางเศรษฐกิจ ทำให้ประชาชนเจ็บป่วยด้วยโรคที่เกิดจากปัจจัยดังกล่าว และโรคจากการขาดการออกกำลังกายที่เพียงพอ ดังนั้นการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมสุขภาพของประชาชนให้ดีขึ้น

กรีฑาก็เป็นกิจกรรมการออกกำลังกาย และกีฬาอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว การเล่นกรีฑาสามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายของผู้ที่เล่นได้เป็นอย่างดี ซึ่งถือได้ว่ากรีฑาเป็นกีฬาเบื้องต้นของกีฬาอื่น และในปัจจุบันกรีฑาเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างมาก จะเห็นได้ว่าจะมีการแข่งขันในทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นระดับโรงเรียน อำเภอและกลายมาเป็นระดับจังหวัด การแข่งขันเยาวชนแห่งชาติจนถึงการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ จนถึงโอลิมปิกเกมส์ และการที่จะเป็นนักกรีฑาที่ประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องมีความอดทนและมีความมานะพยายามอย่างมากในการฝึกซ้อม เพราะจะต้องฝึกซ้อมอย่างหนักตลอดทั้งปี การที่จะทำเช่นนั้นได้ นักกรีฑาจะต้องมีความต้องการ หรือความรักในกีฬานี้ แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาตามความต้องการของตน ดังที่ สุปรภาณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 25) กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการจะกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาดังใจขยันฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถ ในการแข่งขันต้องมีแรงจูงใจเป็นตัวสำคัญ แรงจูงใจเป็นตัวสำคัญที่กระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวทั้งในขณะที่ฝึกซ้อมและการแข่งขัน ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ กีฬาแห่งชาติก็เป็นอีกรายการหนึ่งที่มีนักกรีฑาให้ความสนใจเป็นจำนวนมาก จากจำนวนนักกรีฑาที่จังหวัดต่าง ๆ ส่งเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ณ จังหวัดชลบุรี จำนวน 974 คน (ชลบุรีเกมส์. 2553: ออนไลน์) จำนวนดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของนักกีฬาทั้งหมดที่อยากเข้าร่วมการแข่งขัน แต่ไม่ผ่านการคัดเลือกภายในจังหวัดรวมถึงการคัดเลือกระดับภาค ซึ่งจากการที่กรีฑาได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ส่วนหนึ่งอาจเกิดจากแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาตามความต้องการของตน ดังที่ อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) กล่าวว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬา คือสิ่งที่กระตุ้นให้เรามีส่วนร่วมในการกีฬา

การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่นพอใจที่เล่นจะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาการให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นไปง่าย ๆ

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นนักกรีฑา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจด้านใดที่เป็นองค์ประกอบหรือเป็นแนวทางสำคัญที่ส่งผลให้นักกรีฑาสนใจ และเล่นกรีฑาต่อไป ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวอาจเกิดจากแรงจูงใจหลายด้าน เช่นแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก เพื่อให้ผู้ฝึกสอนกรีฑาหรือผู้ที่สนใจนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจ และมีความเหมาะสมในการเล่นกรีฑา ให้เข้ามาฝึกกรีฑามากขึ้นนอกจากนั้นยังเป็นข้อมูลให้ผู้ฝึกสอนนำไปใช้ประโยชน์ต่อการฝึกกรีฑาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา จำแนกเป็นเพศ ประสบการณ์ในการแข่งขัน และประเภทของการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบถึงแรงจูงใจของนักกรีฑา ทั้งเพศชาย และเพศหญิง รวมถึงความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาตามประสบการณ์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ และประเภทของการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 เพื่อเป็นข้อมูลให้กับนักกรีฑา ผู้ฝึกสอน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปเป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการพัฒนางานการกรีฑาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกรีฑา เพศชาย และเพศหญิง จำนวน 974 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 513 คน เป็นเพศหญิง 461 คน (ชลบุรีเกมส์. 2553: ออนไลน์) ซึ่งเป็นนักกรีฑาสังกัดจังหวัดต่าง ๆ ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักกรีฑาสังกัดจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 โดยผ่านการแข่งขันคัดเลือกในระดับภาค จำนวน 5 ภาค จำนวน 974 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 513 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 461คน จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ ตารางเครจซี่ และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพฤษถ. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Moran. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 278 คน แต่การศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง 280 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 146 คน เพศหญิง จำนวน 134 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ จำแนกเป็น

1.2.1 ไม่เกิน 2 ครั้ง

1.2.2 3 ถึง 4 ครั้ง

1.2.3 5 ครั้งขึ้นไป

1.3 ประเภทของการแข่งขัน จำแนกเป็น

1.3.1 ประเภทลู่อู

1.3.2 ประเภทลาน

1.3.3 ประเภทถนน

1.3.4 ประเภทผสม

1.3.5 ประเภทเดิน

2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 จำแนกเป็น

2.1 แรงจูงใจภายใน

2.2 แรงจูงใจภายนอก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา** หมายถึง สิ่งเร้า สิ่งกระตุ้น หรือสาเหตุที่ทำให้นักกรีฑายังคงเล่น หรือฝึกกีฬากรีฑาต่อไป ซึ่งแบ่งออกเป็น

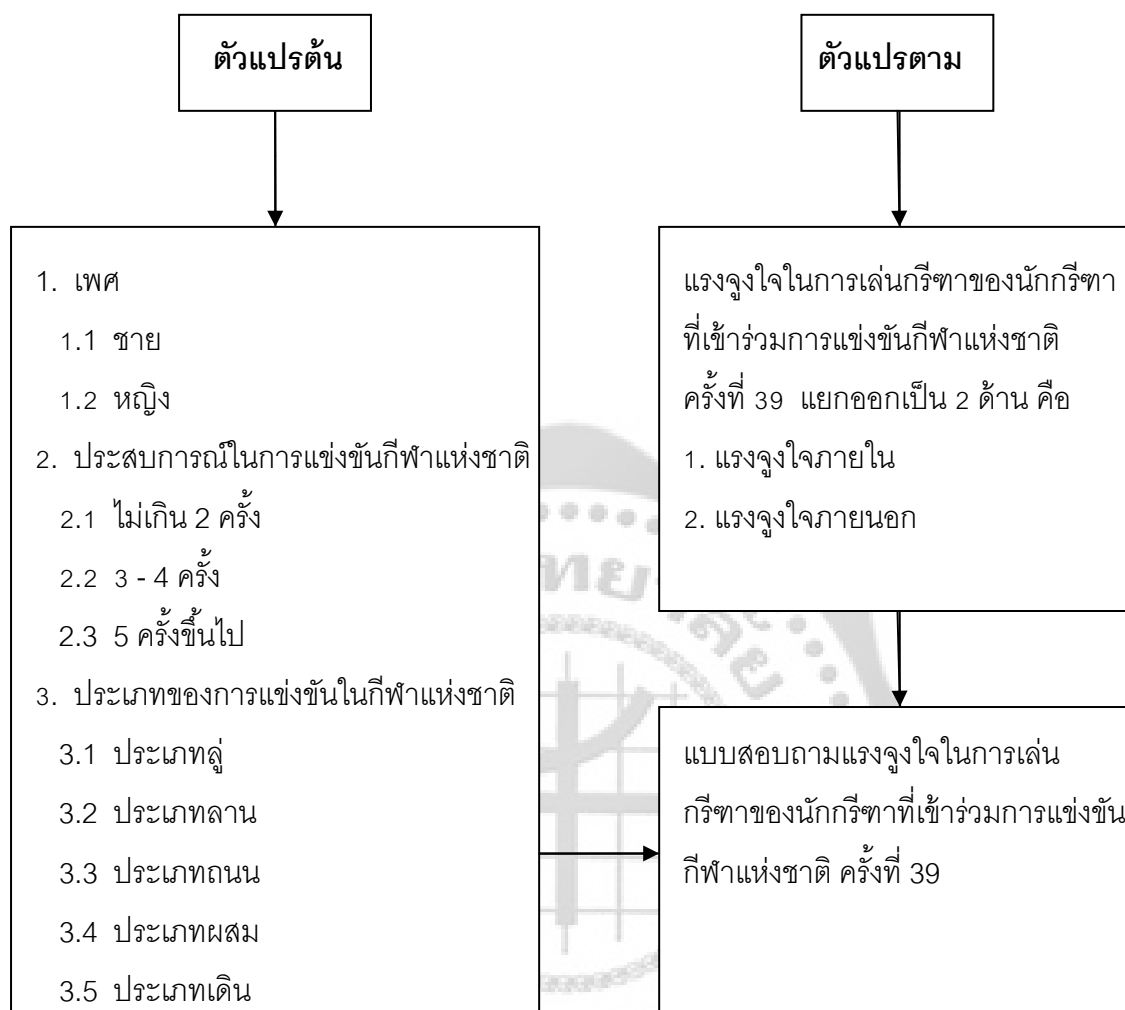
1.1 **แรงจูงใจภายใน** หมายถึง เป็นภาวะที่บุคคลต้องการที่จะกระทำ หรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ความต้องการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน หรือความสนใจเป็นพิเศษ เป็นต้น

1.2 **แรงจูงใจภายนอก** หมายถึง เป็นภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก ทำให้บุคคลมองเห็นเป้าหมาย จึงเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายนั้น เช่น ความต้องการเล่นกีฬาเพื่อเงินรางวัล คำชมเชย ความก้าวหน้า เป็นต้น

2. **นักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39** หมายถึง นักกรีฑาที่จังหวัดสงขลาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

3. **การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39** หมายถึง การแข่งขันกีฬาระดับประเทศที่จังหวัดต่าง ๆ ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน โดยจะดำเนินการแข่งขันในระยะเวลาที่การกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนด โดยจัดการแข่งขันทุก ๆ ปี ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 การกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนดให้จังหวัด ชลบุรี เป็นผู้จัดการแข่งขันในวันที่ 9 - 19 ธันวาคม พ.ศ. 2553

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาเพศชาย และเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แตกต่างกัน
2. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่มีประสบการณ์แตกต่างกันในการเข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 มีแรงจูงใจแตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่มีประเภทของการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แตกต่างกัน มีแรงจูงใจแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. แรงจูงใจกับการเลือกเล่นกีฬา
6. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
7. ประวัติการแข่งขันทennisแห่งชาติ
8. ประวัติความเป็นมาของกรีฑา
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

มีผู้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้มากมาย ผู้วิจัยขอยกมาเป็นบางส่วนเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ

ปฐุม นิคมมานนท์ (2521: 34) ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจไว้ว่ามาจากคำ Motivate ซึ่งหมายถึงทำให้เคลื่อน (To Move) หรือกระตุ้น (To Activate) ดังนั้นแรงจูงใจหมายถึงภาวะที่กระตุ้นให้อินทรีย์เกิดการเคลื่อนไหวและเกิดพฤติกรรม

กรมพลศึกษา (2527: 65) กล่าวว่า แรงจูงใจ (Motive) ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจ เจตคติ เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดภายในร่างกาย

โสภา ชูพิกุลชัย (2529: 24) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึงสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้ความต้องการของมนุษย์ได้รับความพอใจ มีผลให้พฤติกรรมของมนุษย์บรรลุจุดมุ่งหมาย

อารี พันธุ์มณี (2546: 269) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ภาวะใด ๆ ที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬาว่า คือ สิ่งที่กระตุ้นให้เรามีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้น ไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่จะเล่น จะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาการให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ 2 แนวได้แก่ แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอนคือ การหาวิธีชักจูงใจให้นักกีฬาปฏิบัติกิจกรรมที่นักกีฬาอาจไม่ประสงค์ที่จะปฏิบัติ และแรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา คือ สาเหตุที่นักกีฬานำขึ้นมาอ้างเพื่อกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้สำเร็จ หรือเมื่อประสบความสำเร็จแล้ว

เต็มศักดิ์ คทวณิช (2546: 149) กล่าวว่าแรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการใช้ปัจจัยทั้งหลายที่จะทำให้บุคคลเกิดความต้องการ เพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวอาจเป็นสิ่งเร้าภายนอก หรือสิ่งเร้าภายใน หรือทั้งสองประการก็ได้

สุรวี ศิวะแพทย์ (2549: 127) กล่าวว่าแรงจูงใจ หมายถึง เจือปนไขใดของอินทรีย์ที่มีผลต่อความพร้อมที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรม หรือทำให้พฤติกรรมดำเนินไป

จากความหมายของแรงจูงใจที่นักจิตวิทยา และนักวิชาการได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งเร้า หรือตัวกระตุ้นให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม หรือความมุ่งมั่นที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้

ความสำคัญของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ มีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งสภาวะที่ผลักดัน และ ดึงให้บุคคลแสดงพฤติกรรม แตกต่างกัน การที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลใด จำเป็นต้องทำความเข้าใจแรงจูงใจของบุคคลนั้น ว่า แรงจูงใจอยู่ในประเภทใดและมีความเข้มข้นระดับใด (พนมไพร ไชยงค์. 2542: 138 – 139) เช่น

1. ให้พลังกระตุ้นต่อการแสดงพฤติกรรม หรือความเข้มของกำลังตอบสนองที่แสดงพฤติกรรมเมื่อกระหายน้ำมาก ก็จะเดินเร็วขึ้น หรือวิ่งเพื่อแสวงหาน้ำ เพื่อแก้ความกระหาย แต่ถ้าไม่กระหาย หรือกระหายเพียงเล็กน้อย ก็อาจจะเดิน ช้า ๆ พุดคุยกับเพื่อนอย่างไม่รีบร้อน
2. สามารถกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวจะมีพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่การแสวงหาอาหารเช่น เดินไปร้านข้าวแกง ฝากเพื่อนไปซื้อ หรือเลือกทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพราะมีทางเลือกหลายทางเพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม

3. กำหนดระดับความพยายาม หรือความมุ่งมั่นไม่ลดละของพฤติกรรมนั้น คือจะใช้ความอดทน หรือมานะพยายามในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้นานเพียงใด เช่น เมื่อหิวก็เข้าครัวเพื่อค้นหาของมารับประทาน ถ้าในครัวไม่มีอะไรรับประทานได้ ก็จะไปนอกบ้านเพื่อหาซื้อของมารับประทาน ถ้าไปถึงร้านแรกแล้วร้านปิด แต่ความหิวเรายังอยู่ เราก็กหาร้านอื่น ๆ ต่อไปอีกอาจจะเป็นร้านที่ 5 หรือ ร้าน 6 จนกว่าจะได้รับประทานได้นั้น คือ ระดับความพยายาม หรือความมุ่งมั่นไม่ลดละ ที่จะแสดงพฤติกรรมก็สูงไปด้วย

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีการจูงใจของ เฟรดเดอริค เฮอริชเบิร์ก (Herzberg's Dual Factor Theory)

เฮอริชเบิร์ก (เจริญ บุญทศ. 2544: 23; อ้างอิงจาก Herzberg. 1959: 63) ได้สร้างทฤษฎีนี้ขึ้นเพื่อลบล้างความเชื่อที่ว่า เงินเป็นเพียงสิ่งเดียวที่กระตุ้นให้คนอยากจะทำงาน จากการสัมภาษณ์วิศวกรและนักบัญชี 200 คน จากโรงงานอุตสาหกรรมในเมืองพิทสเบิร์ก มลรัฐเพน – ซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา เพื่อหาว่าองค์ประกอบอะไรที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกในด้านที่ทำให้เกิด ความสุขและความทุกขในการทำงาน สรุปว่า องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพอใจงานจะไม่เหมือนกับองค์ประกอบที่นำไปสู่ความไม่พอใจงาน ปัจจัยที่สร้างความไม่พอใจในงานอาจเรียกว่าเป็นปัจจัยบำรุงรักษาจิตใจหรือปัจจัยค้ำจุน ได้แก่ นโยบายต่าง ๆ และลักษณะการบริหารงานการนิเทศสภาวะของการทำงาน สัมพันธภาพระหว่างบุคคล เงิน สถานภาพ และหลักประกัน ความมั่นคง ปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้เพิ่มขีดความสามารถในการทำงานของคนงาน แต่จะเป็นตัวประกอบที่เป็นปัจจัยการสูญเสียในการปฏิบัติงานของคนงาน ปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจ หรือปัจจัยกระตุ้นจูงใจคนทำงาน ได้แก่ ความรู้สึก สัมฤทธิ์ผล ความเจริญก้าวหน้าในอาชีพ และการได้รับการยกย่องซึ่งคนสามารถมีประสบการณ์ในงาน และงานเป็นลักษณะที่ทำทลายความสามารถ ปัจจัยเหล่านี้จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานให้แก่บุคคล จะเห็นได้ว่าปัจจัยค้ำจุนนั้นเป็นเพียงองค์ประกอบเสริม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจ ถือเป็นปัจจัยหลักที่จำเป็นต้องมีอยู่ในทุกองค์กร หรือหน่วยงาน เช่น ค่าจ้าง สภาพแวดล้อม การทำงาน รวมทั้ง การบริหารงาน หากสิ่งเหล่านี้ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างเพียงพอ ความไม่พอใจจะหายไป แต่ก็จะไม่เกิดผลทำให้เกิดทัศนคติทางด้านบวก หรือแรงจูงใจขึ้น ส่วนปัจจัยกระตุ้นนั้นถือว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำงาน รวมทั้งการชื่นชมยินดีในผลงานและความสามารถของตน ส่งผลให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ทฤษฎีการจูงใจของเฮอริชเบิร์กสามารถที่จะนำมาวิเคราะห์หรือร่วมกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ได้

ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน

เบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Baykon. n.d) ได้สรุปว่า ทฤษฎีของเบย์คอนกล่าวว่า ความต้องการทางจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

1. ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่ำเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้าเป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการอะไรจากเขา เราต้องให้เขาก่อน หรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องรักเขาก่อน

2. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ผู้อื่น รักใคร่แล้วเราย่อมมีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือตัวตนของมนุษย์นั้นไม่มีวันสิ้นสุด และที่มนุษย์ต้องการมากที่สุดคือ เกียรติยศชื่อเสียงซึ่งจะทำให้ผู้อื่นยอมรับนับถือและยกย่อง และมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นได้

3. ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นนั้นให้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถที่จะกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นแล้ว ทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลโดยถือเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต

ทฤษฎีความต้องการของแมคเคลล์เลนด์

แมคเคลล์เลนด์ (กิงแกว ทรีพีย์พระวงศ์. 2550: 147; อ้างอิงจาก David McClelland. 1950: unpagged) เดวิด แมคเคลล์เลนด์ และคณะได้นำแนวคิดของเมอร์เรย์ มาพัฒนาเป็นทฤษฎีนี้ โดยเสนอว่า มนุษย์มีความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต โดยมีแรงจูงใจในสังคม 3 ประการคือ

1. ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมาย และสมปรารถนา ทำให้มนุษย์มีความมานะพยายาม

2. ความต้องการสัมพันธ์กับผู้อื่น (Need for Affiliation) เป็นแรงจูงใจที่จะมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบ หรือเป็นที่รักใคร่ของผู้อื่น ทำให้มนุษย์เกิดการเข้าสังคม และคล้อยตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม

3. ความต้องการอำนาจ (Need for Power) เป็นแรงจูงใจที่ต้องมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นในสังคม แบ่งเป็นอำนาจส่วนตัว กับอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งของหน่วยงาน

ทฤษฎีความต้องการเมอร์เรย์

เฮนรี เมอร์เรย์ (มุกดา ศรีรงค์ และคณะ. 2544: 234; อ้างอิงจาก Henry Murray. n.d) มีความคิดเห็นว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่บุคคลได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นแรงจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอันนำไปสู่สิ่งที่ตนพึงพอใจ ความต้องการนี้บางครั้งเกิดจากแรงกระตุ้นภายในของบุคคล บางครั้งเกิดจากความต้องการเนื่องมาจากสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ทางสังคม นั่นคือ ความต้องการเป็นสิ่ง

ที่เกิดขึ้นมาจากสภาพร่างกาย และสภาพทางจิตใจของบุคคลนั่นเอง ซึ่งเมอร์เรย์ ได้แบ่งประเภทของความต้องการไว้ 20 ประการ ดังนี้

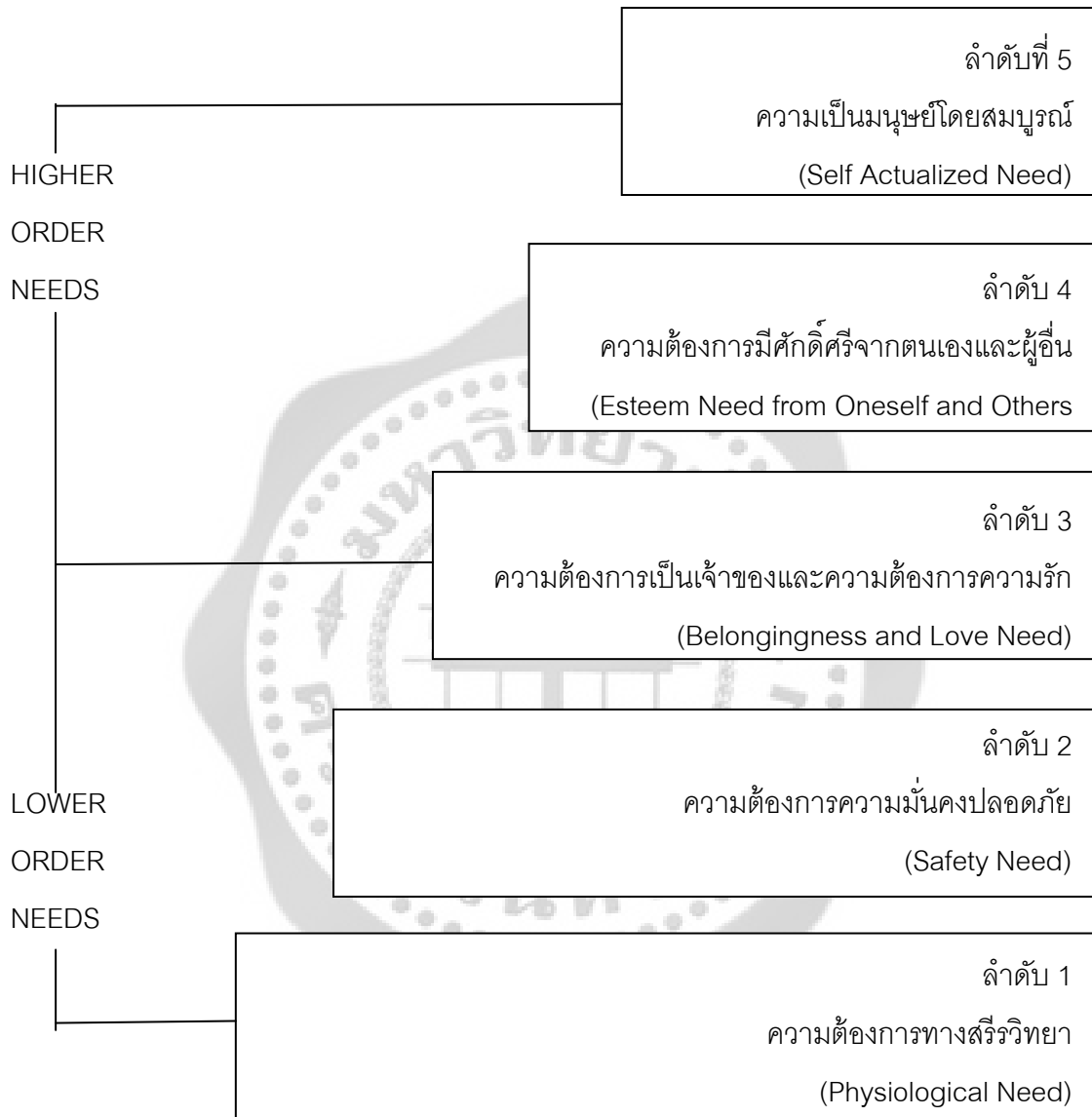
1. Need for Aggression ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว
2. Need for Counteraction ความต้องการที่จะเอาชนะฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ
3. Need for Abasement ความต้องการที่จะยินยอม
4. Need for Defense ความต้องการที่จะปกป้องตัวเอง
5. Need for Autonomy ความต้องการเป็นอิสระ
6. Need for Achievement ความต้องการความสำเร็จ
7. Need for Affiliation ความต้องการสร้างความสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น
8. Need for Play ความต้องการความสนุกสนาน
9. Need for Rejection ความต้องการแยกตนเองออกจากผู้อื่น
10. Need for Succorance ความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น
11. Need for Nurturance ความต้องการความเอื้ออาทรจากผู้อื่น
12. Need for Exhibition ความต้องการสร้างตนเองให้เป็นที่ประทับใจ
13. Need for Dominance ความต้องการมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น
14. Need for Reference ความต้องการอ้างอิงผู้ที่สังคมยอมรับ
15. Need for Avoidance of Inferiority ความต้องการหลีกเลี่ยงปมด้อยและความ

ล้มเหลว

16. Need for Avoidance of Harm ความต้องการหลีกเลี่ยงอันตราย
 17. Need for Avoidance of Blame ความต้องการหลีกเลี่ยงการถูกตำหนิ
 18. Need for Orderliness ความต้องการความสงบสุข หรือความเป็นระเบียบเรียบร้อย
 19. Need for Inviolacy ความต้องการรักษาชื่อเสียง
 20. Need for Contrariness ความต้องการให้ตนเองแตกต่างจากผู้อื่น
- ทฤษฎีลำดับแรงจูงใจของมาสโลว์

มาสโลว์ (ฐิติมา เมืองจันทร์. 2553: 10; อ้างอิงจาก Maslow. 1970: 35 - 46) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียง มาสโลว์ ได้อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำสุด ถึงขั้นสูงสุด มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Need) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Need) ความต้องการเป็นเจ้าของ และความต้องการความรัก (Belongingness and Love Need) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Need from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Need)

โดยแรงจูงใจลำดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อน แรงจูงใจลำดับสูง จึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ
ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2 ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของ มาสโลว์

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทาน ไม่หิวโหย มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่มกันร้อนกันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่น ๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการลำดับแรกยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงจูงใจประเภทอื่นก็ยังไม่เกิดขึ้น

แรงจูงใจลำดับที่ 2 คือ แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สิน เมื่อความต้องการอันดับแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งอื่น ๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจลำดับที่ 3 คือแรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกที่ว่าตนเองมีชาติตระกูล มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีนักเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรัก และได้รับผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาทรห่วงใย และก็ต้องการห่วงใยอาทรเกื้อกูลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจลำดับที่ 4 คือ แรงจูงใจเพื่อการแสวงหา และรักศักดิ์ศรีเกียรติยศทั้งด้วยสำนึกของตนเอง และกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีหน้ามีตา มีชื่อเสียง เป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจลำดับที่ 5 คือ แรงจูงใจเพื่อตระหนักความสามารถของตนกับการประพฤติปฏิบัติตนตามความสามารถ และสุดความสามารถ โดยพุ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่า คนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิตเพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

ประเภทของแรงจูงใจ

กรมพลศึกษา (2527: 65) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจด้านร่างกาย (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ การหลีกเลี่ยงการเจ็บปวด และอื่น ๆ
2. แรงจูงใจทั่วไปไม่ใช้การเรียนรู้ (Unlearned General Motives) เป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการเรียนรู้ และไม่ใช้แรงจูงใจที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย แรงจูงใจประเภทนี้ที่สำคัญได้แก่ ความต้องการในการเคลื่อนไหวและทำกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้ อยากเห็น คือความต้องการมีประสบการณ์ใหม่ ๆ ต้องการรู้จักสิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ ต้องการได้รับการตอบสนองจากประสาทสัมผัสต่าง ๆ ต้องการความรักความอบอุ่น และต้องการกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเอง เป็นต้น
3. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ไม่ใช่ติดตัวมาแต่กำเนิดขึ้นเพราะบุคคลได้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นพฤติกรรมส่วนใหญ่จึงได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งได้แก่ตัวบุคคล วัฒนธรรม ค่านิยม ศาสนา เป็นต้น แรงจูงใจทางสังคมที่สำคัญได้แก่ ต้องการได้รับความสำเร็จ ต้องการเป็นพวกพ้องหรือความผูกพันกับบุคคลอื่น ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งและฐานะทางสังคมซึ่งได้แก่ชื่อเสียง เกียรติยศ ความร่ำรวย ต้องการความสนุกสนานจากการพักผ่อนหย่อนใจในหมู่เพื่อนฝูง

สุชา จันทน์เอม (2527: 101 – 102) ได้แบ่งแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจ ได้เป็น 3 ประการ ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร การพักผ่อนและปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีรวิทยาได้จากการสังเกตพฤติกรรมของคนเรา คือ สังเกตจากความมากน้อยของการกระทำการเลือกทำ การโต้ตอบสิ่งที่มาขัดขวาง

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยทางด้านจิตใจทำให้สุขภาพจิตดี และสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้ อยากเห็น และการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรัก และความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม หรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อตนเอง แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดี และประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็กจากผลการศึกษาวินิจฉัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัย จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกหัดให้บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self – Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่การนับถือตนเอง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2530: 236) แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการแสดงออกของพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดี ทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา เพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง หรือเกรด เป็นต้น

อารี พันธุ์มณี (2534: 181) ได้แบ่งแรงจูงใจตามการแสดงออกทางพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลต้องการที่จะกระทำหรือเรียนรู้ บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ความต้องการเรียนเพื่อต้องการความรู้ทำงานเพราะต้องการความสนุกและความชำนาญ ซึ่งความต้องการ หรือความสนใจ เป็นพิเศษ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติแต่ละบุคคล จะผลักดันให้บุคคลสร้างพฤติกรรมขึ้น ซึ่งได้แก่ความอยากรู้ อยากเห็น ความสนใจ ความรัก ความศรัทธา เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า ภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศ เงินเดือน ปริญญาบัตร ความก้าวหน้า รางวัล คำชมเชย การแข่งขัน การติเตียน ทำให้บุคคลมองเห็นเป้าหมายจึงเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการ และแสดงพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายนั้น

ซิงเกอร์ (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทูไทย. 2542: 101; อ้างอิงจาก Singer. 1982: n.d) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาแต่กำเนิดซึ่งเกิดจากความต้องการทางด้านร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความรู้สึกร้อนหนาว เป็นต้น

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motives) เป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และเป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เช่น ความต้องการที่จะเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการความรัก ความอบอุ่น เป็นต้น

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และไม่ได้ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เกิดขึ้นจากการที่บุคคลไปสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม

แรงจูงใจในการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญต่อการเล่นการเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬานักจิตวิทยา การกีฬาให้ทัศนคติต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวของนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่า นักกีฬาทุกคนต่างมีแรงจูงใจภายในตนเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการกระตุ้นจากภายนอก เพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าว เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากผู้ฝึกสอนได้สังเกตเห็นความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และสามารถสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วยในการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อให้ได้นักกีฬาตามลักษณะและคุณสมบัติของการเป็นตัวนักกีฬาที่แท้จริงนั้น พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวว่า ลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จไว้ว่า นักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมมติดี เชื่อในตนเอง มองผลงานของตนเองเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังของแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีการกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาของตน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยา เพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถที่ทำให้ได้ซึ่งการใช้แรงเสริมสามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชยและกล่าวคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรคของผู้ฝึกเป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้ โดยผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้
2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และมีสภาพการฝึกซ้อมที่ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้ให้นักกีฬาสามารถยืดหยุ่นหยุดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุด และดีที่สุด
3. ควรจะลดความตื่นเต้น และความฮึกเหิมในการแข่งขันให้เหมาะสม และถูกต้องเช่น การทำสมาธิ และการควบคุมจิต
4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด
5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคนเป็นสำคัญ
6. ผู้ฝึกสอนควรจะหาทางช่วยเหลือให้นักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อม และการให้แรงเสริม

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมเช่น ความเชื่อมั่นว่าได้สุด ออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น
8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม
9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบ ประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย
10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬาโดยที่ โปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่ามีความสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้
11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดี และเป็นที่ยิ่ง ประารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่า และประโยชน์ ของกีฬา
12. ผู้ฝึกสอนควรมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอน และผู้ดูแล ความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีผู้ดูแลการฝึกซ้อมจะทำให้ให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายาม มากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว
13. การลดความกังวลใจ และการลดความตึงเครียดในตัวนักกีฬา
14. การดูแลสุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 76 - 77) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จทั่วถึงกันในการกีฬาการจัด สภาพแวดล้อมในการกีฬา ควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จ ซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬา มากยิ่งขึ้น เช่น การลดความสูงของแป้นบาสเกตบอลให้เด็กเล็ก
2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจทำให้นักกีฬามีโอกาส ควบคุมความประพฤติของตนเอง และเกิดความรู้สึกสำเร็จ
3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูด และท่าทาง และควรใช้บ่อย ๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วนร่วม ช่วยเหลือกัน เน้นบทบาทสำคัญของแต่ละคนที่มีต่อความสำเร็จของทีมทำให้นักกีฬา รู้สึกว่าตนเองมีค่า
4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้อง เป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริง และสามารถทำได้ด้วยความพยายาม มีการประเมิน และการปรับปรุงเพื่อดูว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายแค่ไหน

5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการฝึกซ้อม สร้างบรรยากาศให้เกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาได้ค้นพบสิ่งใหม่ ๆ

6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับความยากง่ายในการฝึก ทำทลายความสามารถ เกิดอยากลองเล่น อยากซ้อม และอยากแข่งขัน

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 45) กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขัน ย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจ ที่แตกต่างกับความพึงพอใจที่ทำให้ประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึก คือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้จะขยันเพื่อที่จะให้มีขีดความสามารถสูงสุด เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) มนุษย์เราเกิดมาไม่ว่าจะเป็นบุคคลทั่วไป หรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมมีความเพื่อฝัน ความอยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยาก หรือความรู้สึกเพื่อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือ ความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นกับตนเอง และความรู้สึกที่มีต่อบุคคลอื่น

3. ความรู้สึกที่ว่าตนถูกเหยียดหยามหรือถูกพยายบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้ หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งให้เขาอยากแก้ตัว หรือแก้แค้นหากมีโอกาสจริง จากการถูกลบหลู่จึงเกิดแรงกระตุ้นให้ มีจิตพยายบาทเตือนเขาอยู่เสมอ ให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลาเพื่อจะเรียกชื่อเสียง และเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่านักกีฬาบางคนอาจมีความต้องการที่จะยกระดับตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตน ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับของหน้าที่การงานและอื่น ๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวแล้ว จึงเป็นขั้วที่ติดอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้ความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุดขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เพิ่มความ

ภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น แรงจูงใจนี้จะเป็นแรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ให้เขาต้องฝึกหนักนั่นคือความปรารถนาที่จะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้เห็นว่าเขาคือผู้ยิ่งใหญ่ ในสนามแข่งขัน และอาจมีผลตอบแทนอื่น ๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่ง หน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ และสถานภาพทางสังคมที่แวดล้อม แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกัน

พระพงศ์ บุญศิริ (2536: 66) กล่าวถึงแรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขัน ว่า

1. มีความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) จะเป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นอยู่ในนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดความมานะในการฝึกซ้อมอย่างมีทิวเพื่อที่จะให้ตนเองมีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขันที่จะมาถึง

2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) เป็นความคิดต้องการให้เป็นโดยปรารถนาจะให้เกิดขึ้นกับทีม การที่นักกีฬาสร้างจินตนาการความสำเร็จในความฝันเช่นนี้ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกเคร่งครัดกับตนเอง ในการฝึกซ้อมเพราะต้องการเห็นตนเองและเพื่อนร่วมทีมประสบความสำเร็จตามที่คิดคำนึงไว้ ทำให้รู้สึกว่าถ้าตนเองมีความมานะขยันฝึกซ้อม แล้วยอมพัฒนาการเล่นดีขึ้น และจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากขึ้น ความรู้สึกนี้จะเป็นแรงจูงใจแบบซ่อนเร้นที่มีในนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกที่ว่าตนถูกเหยียดหยามหรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) การที่นักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือประสบความสำเร็จล้มเหลวจากการแข่งขันเขาก็จะรู้สึกว่าได้สูญเสียชื่อเสียงเกียรติยศที่มีอยู่ไปแล้ว ความรู้สึกนี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้อยากแก้ตัวหรือแก้แค้นถ้ามีโอกาสอีกครั้ง ความรู้สึกนี้จะกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกผูกพยาบาทเตือนใจให้มุ่งมั่นฝึกซ้อมหนักอยู่ตลอดเวลา เพื่อรอวันและโอกาสเรียกชื่อเสียงเกียรติยศที่เสียกลับคืนมาให้ได้

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) เป็นความรู้สึกที่ต้องการยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตน ระดับทางฐานะ เศรษฐกิจสังคม หน้าที่การทำงาน และอื่น ๆ ซึ่งมีแรงจูงใจเป็นสิ่งซ่อนเร้นในตัวและเป็นแรงขับ ทำให้เกิดความพยายามในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) เป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นในตัวนักกีฬาแต่ละคน ซึ่งเกิดจากการพยายามฝึกซ้อมหนัก เพื่อให้มีสมรรถภาพทั้งทางกายและใจ ทำให้เกิดความมั่นใจตนเองสูงขึ้น และจะค้นพบสิ่งใหม่ในการฝึกซ้อม

อย่างไม่คาดฝัน เช่น ทักษะพิเศษ ซึ่งจะเป็นตัวทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น แรงจูงใจชนิดนี้จะเป็นแรงขับให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาที่มีความสามารถสูงจะมีพลังขับเคลื่อนอย่างหนึ่งกระตุ้นเตือนสำนึกอยู่ตลอดเวลา คือ ปรารถนาชัยชนะ ทำให้ต้องฝึกหนักอยู่เพื่อการเอาชนะ ซึ่งหมายความว่าเครื่องบ่งชี้ให้สังคมเห็นว่า เขามีความสามารถอย่างแท้จริง และจะมีผลด้านอื่น ๆ ตามมา เช่นรางวัล ตำแหน่งการงาน สภาพความเป็นอยู่ เป็นต้น ซึ่งจะเป็นตัวจูงใจให้เกิดความมานะพยายามเพื่อชัยชนะอยู่เสมอ

ประวัติการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

การแข่งขันกีฬาแห่งชาติได้วิวัฒนาการมาจากกีฬาเขต ซึ่งมีประวัติความเป็นมาตั้งแต่มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยขึ้น เมื่อวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2507 โดยการแข่งขันกีฬาเขตได้ริเริ่มขึ้นพร้อม ๆ กับการก่อตั้ง องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อกระจายการกีฬาออกไปให้ทั่วราชอาณาจักรด้วยการจัดการแข่งขันระหว่างจังหวัดภายในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทยขึ้นพร้อมกัน โดยที่ประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2509 ซึ่งโดยปกติจะต้องใช้เวลาเตรียมการประมาณ 3 – 4 ปี และองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ต้องรับภาระในด้านธุรการของงานครั้งนี้ จึงทำให้โครงการจัดการแข่งขันกีฬาเขต ต้องเลื่อนไปโดยไม่มีกำหนด จนกระทั่งเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 จึงเริ่มดำเนินการใหม่ในอันที่จะรวบรวมนักกีฬาทั่วประเทศ รวมทั้งการขยายการส่งเสริมกีฬาออกไปให้ทั่วถึงด้วยวิธีการจัดการแข่งขันในระดับจังหวัด และระดับภาคได้ทวีมากขึ้น เมื่อเสร็จการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 อันเป็นระยะที่ประชาชนให้ความสนใจในการกีฬาอย่างกว้างขวางอยู่แล้ว คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย จึงได้ยกโครงการนี้ขึ้นมาพิจารณาใหม่อย่างจริงจัง และในเดือน มีนาคม พ.ศ. 2510 ได้มีมติยืนยันที่จะจัดการแข่งขันกีฬาระดับภาคขึ้นเป็นงานประจำปีกำหนดวันที่ 9 ธันวาคม อันถือได้ว่าเป็นวันที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์การกีฬาไทย โดยเป็นวันที่เปิดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 5 เห็นว่าเพื่อเป็นการประหยัดและเริ่มต้นควรจัดการแข่งขันที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายเช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล แบดมินตัน และลอนเทนนิส และมีการวางแผนในรายละเอียดรวมทั้งงบประมาณค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้พร้อมที่จะปฏิบัติการได้ใน เดือนธันวาคม พ.ศ. 2510 ตามแผนการขั้นแรก องค์การฯ ได้จัดกลุ่มจังหวัดใกล้เคียงขึ้นในภาคสมมุติ 5 ภาค คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก และภาคใต้ โดยขอให้จังหวัดต่าง ๆ ที่อยู่ในภาคนั้น ๆ เป็น

ตัวแทนจังหวัดอื่น ๆ จัดการแข่งขันกีฬาระหว่างจังหวัดภายในภาค เพื่อให้ได้นักกีฬาผู้แทนของภาคนี้ ขึ้นไว้ องค์การจะเป็นฝ่ายนำนักกีฬาของภาคไปแข่งขันชิงชนะเลิศที่ กรุงเทพฯ ฯ ต่อไป

การแข่งขันกีฬาแห่งชาติเริ่มการแข่งขันครั้งแรกที่กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 1 – 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2510 โดยใช้ชื่อการแข่งขันว่า “การแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย” โดยแบ่งการแข่งขันออกเป็น 5 เขต แบ่งตามภูมิภาค และตามความสะดวกของสมาคมในการแข่งขันครั้งนี้ นักกีฬาและเจ้าหน้าที่มาจากเขตต่าง ๆ เข้าร่วมการแข่งขันประมาณ 716 คน และทำการแข่งขันเรื่อยมา จนมาถึงการแข่งขันครั้งที่ 6 ที่จังหวัดราชบุรี พ.ศ.2515 ได้มีการแบ่งการแข่งขันเป็น 10 เขต โดยถือการแบ่งเขตของกระทรวงมหาดไทย มีนักกีฬาและเจ้าหน้าที่จากเขตต่าง ๆ เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 2,167 คน ผลการแข่งขันครั้งนี้มีนักกีฬาทำสถิติได้ดีกว่าสถิติประเทศไทย และนักกีฬาแหลมทองหลายรายการ จึงให้แต่ละเขตหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันต่อ

ในการแข่งขันกีฬาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 17 จัดขึ้นที่จังหวัดพิษณุโลก ระหว่างวันที่ 22 – 28 มกราคม พ.ศ. 2527 มีการแข่งขันกีฬา 15 ชนิด คือ กรีฑา แบดมินตัน บาสเกตบอล มวยสากล จักรยาน ฟุตบอล ลอนเทนนิส ยูโด เซปักตะกร้อ ยกน้ำหนัก วอลเลย์บอล เทเบิลเทนนิส ว่ายน้ำ และโบว์ลิ่ง นักกีฬาและเจ้าหน้าที่จากเขต ต่าง ๆ เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้รวมทั้งสิ้น 2,079 คน ในการแข่งขันครั้งนี้ คณะกรรมการองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ได้เปลี่ยนชื่อการแข่งขันจาก “การแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย” เป็น “การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ” โดยนับจำนวนครั้งจากชื่อเดิมเป็น “ครั้งที่ 17” นอกจากนี้ยังอนุญาตให้นักกีฬาทีมชาติเข้าร่วมการแข่งขันได้เกือบทุกประเภทกีฬา ภายใต้เงื่อนไขจำกัดบางประการ ดังปรากฏในระเบียบการแข่งขันประจำปีซึ่งทำให้การแข่งขันน่าดูยิ่งขึ้น และเป็นการเปิดโอกาสให้นักกีฬาส่วนภูมิภาคมีโอกาสประลองฝีมือกับนักกีฬาทีมชาติ เป็นการเสริมสร้างความฮึกเหิมและประสบการณ์แก่นักกีฬาหน้าใหม่มากยิ่งขึ้น และในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จัดขึ้นที่จังหวัดระยองระหว่างวันที่ 23 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2541 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในการประชุมเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 ให้การกีฬาแห่งประเทศไทย รับเป็นเจ้าภาพจัดกีฬาแห่งชาติ (รูปแบบใหม่) ซึ่งกำหนดจัด 2 ปี/ครั้ง และเปลี่ยนจากการแข่งขันในนามเขต ทั้ง 10 เขต เป็นจังหวัดทั้ง 76 จังหวัด ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 จังหวัดพรรณบุรี ระหว่างวันที่ 9 – 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเปลี่ยนแปลงการแข่งขันจาก 2 ปี/ครั้ง เป็นปีละครั้ง เพื่อความต่อเนื่องในการพัฒนาของวงการกีฬา โดยรูปแบบการแข่งขันยังเป็นเช่นเดิม (ฝ่ายกีฬาแห่งชาติ. 2553: ออนไลน์)

ประวัติความเป็นมาของกรีฑา

ประวัติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. 2538: 2 - 5)

กรีฑาเป็นกิจกรรมทางด้านร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติของมนุษย์ เช่น การกระโดด การทุ่ม การพุ่ง และการขว้าง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเล่นกรีฑานั้นเริ่มมาตั้งแต่ มนุษย์ได้ถือกำเนิดขึ้นในโลก โดยในสมัยโบราณมนุษย์ใช้กิจกรรมการเดินเป็นสำคัญในการย้ายถิ่น ออกหาอาหาร หรือติดต่อซึ่งกันและกัน ใช้กิจกรรมการวิ่ง กระโดด ขว้าง ปา ทุ่ม เพื่อจับสัตว์มาเป็น อาหาร หรือเพื่อหนีศัตรู หรือต่อสู้กับสัตว์ร้ายเพื่อความอยู่รอด

กิจกรรมต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตเหล่านี้ได้ถูกนำมาประลองและทำการแข่งขัน โดยในสมัยกรีก โบราณ ประมาณ 776 ปีก่อนคริสตกาล ได้มีการแข่งขันวิ่ง กระโดด ขว้าง ปา ทุ่ม มีจุดประสงค์ เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อพร้อมที่จะรับใช้ประเทศชาติในด้านการ ป้องกันประเทศได้อย่างเต็มที่

จะเห็นได้ว่ากรีฑาเป็นกีฬาที่เก่าแก่ที่สุดซึ่งเกิดมาพร้อมกับมนุษย์ เพราะแต่ก่อนมนุษย์ไม่รู้จักร การทำมาหากินเป็นหลักแหล่ง ไม่รู้จักสร้างที่พัก ตลอดจนสร้างเครื่องนุ่งห่มเหมือนมนุษย์ในปัจจุบัน มนุษย์นั้นต้องต่อสู้ภัยธรรมชาติและศัตรูร้ายของสัตว์ป่านานาชนิด โดยที่มนุษย์เหล่านี้ต้องป้องกัน ตัวเองจากสัตว์ร้ายบางครั้งต้องวิ่งหนี การพยายามวิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อให้พ้นจากสัตว์ร้าย การวิ่งเร็ว ของคนถ้าหากเปรียบเทียบกับปัจจุบันก็เทียบกับการวิ่งระยะสั้น หากการวิ่งต้องใช้เวลานาน ๆ ก็เป็น การวิ่งระยะยาวหรือการวิ่งทน การวิ่งในที่นี้รวมไปถึงการวิ่งเพื่อจับสัตว์มาเป็นอาหาร หรือการต่อสู้ ระหว่างเผ่ากันด้วย ในบางครั้งมีต้นไม้หรือก้อนหินขวางหน้า ถ้าระดับต่ำก็กระโดดข้ามไป ปัจจุบันคือ การกระโดดข้ามรั้วและการกระโดดสูง ถ้าต้องการกระโดดข้ามลำธารหรือแก่งหิน และโหนข้ามไปอีกฝั่ง หนึ่งกลายเป็นกีฬากระโดดค้ำ การใช้หอกหรือแหลมหลาว หรือการเอาก้อนหินมาทุ่มใส่สัตว์ ขว้างปา สัตว์ กลายมาเป็นขว้างจักร พุ่งแหลน ทุ่มน้ำหนัก ในสมัยนี้ จึงเห็นได้ว่าการวิ่ง กระโดด ทุ่ม พุ่ง ขว้าง ที่พ่อ แม่ หรือหัวหน้าเผ่าสั่งสอนถ่ายทอดให้มาในสมัยนั้นมีไว้เพื่อดำรงชีวิตประจำวัน ในปัจจุบัน ผู้ทำ หน้าที่นี้คือ ครู อาจารย์ และผู้ฝึกสอนนั่นเอง

สมัยกรีก ชาวกรีกโบราณเป็นผู้ริเริ่มการเล่นกีฬาขึ้นหลายอย่าง เมื่อราว 1,000 ปี ก่อน คริสตกาล กรีก คือชนเผ่าหนึ่งซึ่งอพยพมาจากทางเหนือ เข้ามาอยู่ในคาบสมุทรบอลข่าน และตั้ง รกรากปะปนกับชาวบ้านพื้นเมืองเดิม สืบเชื้อสายกันมาเป็นชาวกรีก ในสมัยนั้น กรีกได้เจริญรุ่งเรือง จนถึงขีดสูงสุดในด้านต่าง ๆ รวมทั้งในด้านปรัชญา วรรณคดี ดนตรี และการพลศึกษา โดยเฉพาะ ด้านพลศึกษาแล้ว นับว่ามีบทบาทสำคัญในชีวิตความเป็นอยู่ของชาวกรีกอย่างยิ่ง

เนื่องจากประเทศกรีก มีลักษณะภูมิศาสตร์เต็มไปด้วยภูเขา ความเป็นอยู่ในสมัยนั้นเป็นไป อย่างหยาบ ๆ กรีกจะแบ่งตนเองออกเป็นรัฐ แต่ละรัฐปกครองตนเอง ต่อมาแต่ละรัฐเกิดคิดจะแย่งกัน

เป็นใหญ่ มักเกิดการรบพุ่งกันอยู่เสมอ รัฐที่สำคัญและเข้มแข็งมีอยู่สองรัฐ คือ เอเธนส์ และสปาร์ต้า ชาวกรีกมีความเชื่อในพระเจ้าต่าง ๆ หลายองค์ด้วยกัน เช่น

1. เทพเจ้าซีอุส (Zeus) เป็นประธานหรือพระเจ้าองค์ใหญ่ที่สุดในบรรดาพระเจ้าทั้งหลาย
2. เทพเจ้าอะธีนา (Athena) เทพธิดาแห่งความเฉลียวฉลาด
3. เทพเจ้าอะพอลโล (Apollo) เทพเจ้าแห่งแสงสว่างกับความจริง
4. เทพเจ้าเฮอร์เมส (Hermes) เทพเจ้าแห่งสื่อสาร
5. เทพเจ้าอาเรส (Ares) เทพเจ้าแห่งสงคราม
6. เทพเจ้าอาร์ทีมิส (Artemis) เทพธิดาแห่งการล่าสัตว์

ชาวกรีกเชื่อว่าเทพเจ้าเหล่านี้สถิตอยู่บนยอดภูเขาโอลิมปัส (Olympus) เป็นผู้ชี้ชะตาของชาวกรีก ชาวกรีกจึงพยายามที่จะเอาใจ ทำความเข้าใจ และสนิทสนมกับพระเจ้า โดยการบวงสรวง หรือทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อฉลองพระเกียรติของพระเจ้าเหล่านั้น ดังนั้น เวลากระทำพิธีหรือมีงานฉลองมหกรรมใด ๆ ชาวกรีกจะจัดการแข่งขันกีฬาขึ้น ณ บริเวณยอดเขาโอลิมปัส เพื่อเป็นการถวายเป็นคารพบูชาต่อเทพเจ้าซีอุส ประธานแห่งเทพเจ้าทั้งหลายอย่างมโหฬาร อนึ่ง เมื่อเสร็จสิ้นการบวงสรวงตามพิธีการทางศาสนาแล้ว ก็มีการจัดการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ ขึ้น ดังได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งการแข่งขันก็ไม่มีพิธีรีตองมากนัก เป็นเพียงแข่งขันไปตามท่วงที่กำหนดให้เท่านั้น ผู้ชนะของการแข่งขันก็ได้รับรางวัล ความมุ่งหมายในการแข่งขันของกรีกสมัยนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้พลเมืองมีสุขภาพสมบูรณ์ และมีร่างกายที่สมส่วน สวยงาม

กาลเวลาล่วงมา กรีกเสื่อมอำนาจลง ต้องตกอยู่ภายใต้การครอบครองของชนชาติโรมัน การกีฬาของกรีกเริ่มเสื่อมโทรมลงตามลำดับ ต่อมาถึงปี ค.ศ. 394 ซีโอดอซีอุส มหาราชแห่งโรมัน ประกาศห้ามชาวกรีกประชุมแข่งขันกีฬาอีก จึงทำให้การเล่นกีฬาของกรีก ต้องล้มเลิกไปเป็นเวลานานถึง 15 ศตวรรษ

ต่อมาในสมัยโรมัน ช่วงปลายสมัยของไฮเมอรั มีชนเผ่าหนึ่งมาตั้งรกรากอยู่บนฝั่งแม่น้ำ "ไทเบอร์" ด้านตะวันออกของกรีก พวกนี้เองตอนหลังได้กลายเป็นพวกโรมันชาตินักรบ มีความกล้าหาญอดทน และมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ขึ้นมาพร้อม ๆ กับความเสื่อมลงของประเทศกรีก ชาวโรมันนิยมและศรัทธาพลศึกษามากเป็นชีวิตจิตใจ เขาถือว่าพลศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นแก่ชีวิตประจำวัน ชาวโรมันฝึกฝนให้บุตรของตนมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง ให้มีความสามารถในเชิงดาบ โล่ แหวน ในการสู้รบบนหลังม้า รวมทั้งการต่อสู้ประเภทอื่น ๆ อีกมาก สนามฝึกหัดกีฬาเหล่านี้เรียกว่า "แคมปัสมาร์ติอุส" (Campusmartius) เป็นสนามกว้างใหญ่ อยู่นอกตัวเมือง และมีสถานฝึกแข่งว่ายน้ำสำคัญเรียกว่า "เทอร์มา" (Therma) ที่มีสนามกีฬาแห่งชาติใหญ่ในกรุงโรม จุคนดูได้ถึง 200,000 คน เรียกว่า

“โคลีเซียม” (Coliseum) ชาวโรมันชายทุกคนต้องเป็นทหาร ในยามสงครามจึงฝึกพลศึกษา และฝึกหัดการต่อสู้แบบต่าง ๆ ในค่ายฝึกเป็นประจำ ด้วยผลแห่งการฝึกพลศึกษากับกีฬา และเชิงรบแต่เยาว์วัยของประชาชน โรมจึงมีกองทัพอันเข้มแข็ง และสามารถแผ่อำนาจเข้าครองดินแดนรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับยุโรปตะวันตก บางตอน รวมขึ้นเป็น “ราชอาณาจักรโรมัน” (The Roman Empire)

ต่อมา ราชอาณาจักรโรมันเสื่อมคลายลง เนื่องจากสาเหตุหลายประการ การเสื่อมความนิยมในพลศึกษาเป็นมูลเหตุสำคัญข้อหนึ่ง คือ ชาวโรมันกลับเห็นว่าพลศึกษาเป็นของต่ำ จึงเลิกเล่นกีฬานั้นไปใช้ทาส พวก “กลาดิเอเตอร์” (Gladiators) ต่อกัน บางทีก็ต่อสู้กับสัตว์ร้ายเป็นกีฬาแทน และเห็นว่าการศึกษาวิชาการมีประโยชน์กว่าวิชาพลศึกษา ดังนั้น โรมันจึงกลายเป็นชาติที่อ่อนแอ ถึงกับใช้ทหารรับจ้างในยามศึกสงคราม และแล้วในที่สุดก็พ่ายแพ้แก่ชนชาว “ตีวตัน” (Tue Ton) อันเป็นชาตินิยมกีฬากลางแจ้ง และมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์

สมัยปัจจุบัน คือ คริสตศักราช 1892 (พุทธศักราช 2435) บารอน เปียร์ เอเช กูแบร์แตง (Baron Piere de Coubertin) เป็นนักกีฬาชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงมาก มีความสนใจในการกีฬาอย่างยิ่ง ได้พิจารณาเห็นว่าการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศเป็นการเชื่อมความสามัคคี สร้างสัมพันธภาพระหว่างชาติต่าง ๆ ที่ร่วมการแข่งขันด้วยกัน เป็นการสมาคมชั้นสูง เพื่อแลกเปลี่ยนจิตใจของนักกีฬาอันแท้จริงต่อกัน ไม่มีการปิดป้องหมองใจกัน การที่การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกสมัยโบราณซึ่งได้ยุติลงเมื่อคริสตศักราช 392 (พุทธศักราช 935) นั้น เป็นเหตุทำให้ห่วงสัมพันธภาพในการกีฬาขาดหายไปอย่างน่าเสียดายอย่างยิ่ง ได้เชื้อเชิญมิตรสหาย คือ ศาสตราจารย์ ดับเบิลยู สไลน แห่งสหรัฐอเมริกา, มร.วิกเตอร์ แบคค แห่งสวีเดน, ดร.จิริกูท แห่งโบเฮเมีย, เซอร์จอห์น แอสตเลย์ แห่งบริเตนใหญ่, มร.ไบเคลาส แห่งกรีซ ร่วมกันคิดอ่านเปิดการประชุมนักกีฬาโอลิมปิกขึ้นใหม่ โดยยึดเอาอุดมคติแห่งความยุติธรรม อ่อนโยน สุภาพ มั่นคง และกำลังเป็นมูลฐาน ตามวัตถุประสงค์ของโอลิมปิกโบราณที่ว่า Citius, Altius, Fortius (เร็ว, สูง, แรง) ผู้สนใจการกีฬาขณะนี้ได้ปรึกษารื้อกัน จนกระทั่งวันที่ 15 มกราคม คริสตศักราช 1894 (พุทธศักราช 2437) จึงได้เกิดการประชุมใหญ่ระหว่างผู้แทนประเทศต่าง ๆ ที่เมืองเซอร์มอนน์ ประเทศฝรั่งเศส และได้ประกาศตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกระหว่างประเทศ (International Olympic Committee) และตกลงกันให้มีการชุมนุมกีฬาโอลิมปิกครั้งแรกของสมัยปัจจุบัน ที่กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ ในคริสตศักราช 1896 (พุทธศักราช 2439) บารอน เปียร์ เดอ กูแบร์แตง ได้มอบคำขวัญให้ไว้แก่การแข่งขันโอลิมปิกสมัยปัจจุบันนี้ว่า “สาระสำคัญในการแข่งขันโอลิมปิกไม่ใช่การชนะ แต่สำคัญอยู่ที่การเข้าร่วมแข่งขันจุดหมายของชีวิต ไม่เพียงแต่ผู้ชนะ หากแต่ต้องต่อสู้อย่างดีเป็นใหญ่” (The important thing of the Olympic Games is not to win but to take part. The essential thing in life is not conquering but fighting well) และได้กำหนดให้มีการแข่งขัน 4 ปี ต่อ 1 ครั้ง โดยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันระหว่างประเทศในเครือสมาชิก ความคิดของ

บารอน เปียร์ เดอ กูแบร์แตง ที่ได้ริ้วฟื้นการแข่งขันโอลิมปิกขึ้น มิใช่เฉพาะเพื่อชัยชนะของผู้แข่งขันเท่านั้น แต่สิ่งสำคัญคือการเข้าร่วมก่อให้เกิดความสุข สันติภาพระหว่างชาติ ก้าวไปสู่สันติของโลก

จากนั้นมาการกรีฑาได้รับการพัฒนา และดัดแปลงวิธีการเล่นมาเรื่อย ๆ โดยมีจุดประสงค์ที่แตกต่างไปจากสมัยโบราณ เพราะในปัจจุบันความเป็นอยู่ของมนุษย์แตกต่างไปจากเดิม การกรีฑาจึงมีขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของร่างกายในเรื่องของการเคลื่อนไหว และความสนุกสนาน การเล่นกรีฑานั้นต้องใช้ทักษะ และคุณสมบัติหลายอย่าง กรีฑาจึงได้ชื่อว่าเป็นกีฬาเบื้องต้นที่ดีที่สุด และเป็นกีฬาพื้นฐานในการสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกายในการเล่นกีฬาประเภทอื่น ๆ

ขอบข่ายของกรีฑา

กรีฑาเป็นกีฬาชนิดหนึ่ง ซึ่งถือว่าการแข่งขันที่สำคัญอันดับหนึ่งในเกมส์การแข่งขันต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์ ฯลฯ กรีฑาจะต้องเป็นกีฬาหลักในการจัดการแข่งขันของเกมส์นั้น ๆ ถือว่าเป็นกีฬาบังคับ ต้องมีการแข่งขันการแบ่งแข่งขันกรีฑาตามกติกาของสหพันธ์กรีฑานานาชาติที่นั้น ได้แบ่งรายการของการแข่งขัน ดังนี้

การแข่งขันประเภทลู่

	ชาย			หญิง		
วิ่ง	100	เมตร	วิ่ง	100	เมตร	
วิ่ง	200	เมตร	วิ่ง	200	เมตร	
วิ่ง	400	เมตร	วิ่ง	400	เมตร	
วิ่งข้ามรั้ว	110	เมตร	วิ่งข้ามรั้ว	100	เมตร	
วิ่งข้ามรั้ว	400	เมตร	วิ่งข้ามรั้ว	400	เมตร	
วิ่ง	800	เมตร	วิ่ง	800	เมตร	
วิ่ง	1,000	เมตร	วิ่ง	1,000	เมตร	
วิ่ง	1,500	เมตร	วิ่ง	1,500	เมตร	

ประวัติกรีฑาในประเทศไทย (ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. 2538: 10 - 15)

ในประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอน และการแข่งขันกรีฑามานานแล้ว แต่ไม่มีหลักฐานปรากฏเป็นที่แน่ชัด จากการศึกษาพบว่า เมื่อ พ.ศ. 2440 กระทรวงธรรมการได้มีการจัดการแข่งขันกรีฑา นักเรียนเป็นครั้งแรก และได้กราบบังคับทูลพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑา นักเรียนด้วย นับแต่นั้นมา การแข่งขันกรีฑา นักเรียนก็ได้จัดให้มีขึ้นทุกปี และสถาบันการศึกษาในระดับอื่น ๆ ก็ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑาในระดับของตนเพิ่มขึ้น

วันที่ 11 มกราคม ร.ศ. 116 (พ.ศ. 2440) เป็นวันที่บรรดานักเรียนในกรุงเทพฯ ได้กราบบังคมทูลอัญเชิญ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จมาในที่ประชุมนักเรียนในกรุงเทพฯ ณ ห้องสนามหลวง เพื่อทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑานักเรียน เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินกลับจากทวีปยุโรป และในการที่สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถรักษาราชการแผ่นดินมาโดยสวัสดิภาพ ทั้งได้ทูลเชิญพระบรมวงศานุวงศ์ ผู้แทนรัฐบาลต่างประเทศ เข้าทูลฉลองอภิลักขิตพระบาททั้งฝ่ายทหาร และฝ่ายพลเรือน มาประชุมที่สโมสรสันนิบาตในการแข่งขันกรีฑานักเรียน ดังนั้น ในวันที่ 11 มกราคม 2440 จึงเป็นวันแรกที่กระทรวงธรรมการได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาโรงเรียนขึ้น ต่อมากระทรวงธรรมการได้จัดการแข่งขันกรีฑาเป็นงานประจำปี และจัดควบคู่กันไปในวันเดียวกันกับวันมอบประกาศนียบัตรนักเรียน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินมาพระราชทานประกาศนียบัตร และรางวัลแก่ผู้ที่สอบได้คะแนนที่หนึ่งเป็นปกติ แต่ถ้าปีใดไม่เสด็จพระราชดำเนินก็โปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ หรือพระเจ้าลูกยาเธอเสด็จแทนพระองค์

การแข่งขันกรีฑาในสมัยนั้นมีหลายประเภท เช่น วิ่งแข่งระยะทาง 2 เส้น, ระยะทาง 10 เส้น, กระโดดไกล, กระโดดสูง, แข่งจักรยาน, ขว้างไกล, วิ่งสวมกระสอบ, วิ่งสามขา การแข่งขันดังกล่าว บางประเภทมีเหรียญและหนังสือเป็นรางวัล บางประเภทมีของอื่นเป็นรางวัลแทนเหรียญ ในปี พ.ศ. 2444 ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑาที่สนามโรงเรียนเด็กหน้าโรงเรียนสายสวัสดิ์ (ริมถนนบำรุงเมือง ตำบลสวนมะลิ อำเภอป้อมปราบศัตรูพ่าย จังหวัดพระนคร) และได้เพิ่มการแสดงฝีมือด้วย ต่อมา การแข่งขันกรีฑาโรงเรียนในวันที่ 1 และ 2 มกราคม มีผู้จัดสำหรับการแข่งขันด้วยเป็นครั้งแรก วันที่ 1 มกราคม เป็นวันแข่งขันฟุตบอลคู่สุดท้ายที่ห้องสนามหลวง และวันที่ 2 มกราคม เป็นวันแข่งขันกรีฑาโรงเรียนมัธยมราชบูรณะ (โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เดิมนั้น) เริ่มการแข่งขันเวลาบ่ายโมงเช่นเดียวกับปีก่อน ๆ การแข่งขันกรีฑาได้แบ่งเป็น 2 ภาค คือ ภาค 1 การแสดงกายบริหาร มีโหนราว, ใต้บันไดโค้ง, หกคะเมนบนม้า, หกคะเมนไม้เดี่ยว, เล่นห่วง, เล่นชิงช้า และจัดแถว ส่วนภาค 2 เป็นการประกวดกำลัง มีชักเย่อ, กระโดดสูง, วิ่งข้ามรั้ว, วิ่งเก็บของ, กระโดดไกล, วิ่งระยะทาง 2 เส้น, วิ่งสวมกระสอบ, วิ่งบนระยะทาง 10 เส้น, ปิดตาหาทาง, วิ่งสามขา และวิ่งวิบาก ต่อมาการแข่งขันกรีฑาโรงเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมการแข่งขันหลายประเภท และบางปีได้จัดให้มีการแสดงวิชาลูกเสือเพิ่มเติมด้วย เช่น การทำเพิงและแคร์, ทำสะพาน, ขุดดินทำส้วม เป็นต้น และกีฬาอีกบางอย่าง นอกจากกรีฑา ได้จัดให้มีการแข่งขันเพิ่มขึ้น ในปีพุทธศักราช 2480 ได้จัดให้มีการแข่งขัน ญูญิตสู (ยูโด) พุทธศักราช 2463 ได้จัดให้มีการแข่งขันมวยฝรั่ง และแสดงวิชามวยไทย พุทธศักราช 2464 ได้จัดให้มีการแสดงวิชาฟันดาบแบบไทย แบบฝรั่ง และในปีพุทธศักราช 2470 กระทรวงธรรมการได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เรียกว่า “กรรมการจัดการกีฬาประจำปีของกระทรวงธรรมการ” เลือจากอาจารย์ใหญ่, ครูใหญ่

โรงเรียนต่าง ๆ แต่งตั้งเป็นกรรมการเป็นปี ๆ ไป กรรมการคณะนี้มีหน้าที่เป็นผู้จัดการกีฬาต่าง ๆ ของกระทรวงธรรมการทุกอย่างเฉพาะในจังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรี ส่วนจังหวัดภูมิภาค เป็นหน้าที่ของกรรมการจังหวัด

การแข่งขันกรีฑาโรงเรียนตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2451 จนถึงพุทธศักราช 2453 จัดเนื่องในงานเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯมกุฎราชกุมาร คือ พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อได้เสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติแล้ว การแข่งขันกรีฑาโรงเรียนก็ได้จัดเนื่องในการเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระองค์นั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑาโรงเรียนทุกครั้งตลอดมา จนกระทั่งสิ้นรัชกาล ปีพุทธศักราช 2467 เป็นปีสุดท้ายที่ได้เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตร ต่อแต่นั้นมา กำหนดการแข่งขันกรีฑาหาได้ตรงกับวันพระราชสมภพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลต่อมาไม่

ในปี พ.ศ. 2478 ได้เพิ่มประเภทการแข่งขันกรีฑาโรงเรียนให้มีมากขึ้น และได้ใช้สนามกีฬาที่เคยใช้ในการแข่งขันมาแต่ก่อน คือ สนามโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย สนามโรงเรียนสตรีวิทยา สนามโรงเรียนบ้านสมเด็จพระยา ส่วนการแข่งขันกรีฑาประจำปี ได้ใช้สนามโรงเรียนหอวัง (กรีฑาสถานแห่งชาติในปัจจุบัน) เพื่อสนับสนุนให้นักกีฬามีบรรยากาศอันดีงาม และเป็นผู้มีฝีมือในการแข่งขัน กรมพลศึกษาได้ออกระเบียบควบคุมมรรยาทนักกีฬา โดยมีคณะกรรมการสอดส่องมรรยาทนักกีฬา ขณะแข่งขัน กับได้วางระเบียบการให้รางวัลผู้มีฝีมือในการแข่งขัน โดยมีรางวัลเป็นลำดับดังนี้ คือ เสื้อสูทสามรถ, หมวกสามรถ, เข็มสามรถ ส่วนกรรมการที่มีความรู้ ความสามารถในการตัดสินนั้น กรมพลศึกษาได้จัดหมายให้เป็นผู้ตัดสินด้วย

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาเทคนิคอย่างหนึ่ง แต่เนื่องจากระดับการพลศึกษาในประเทศอยู่ในระดับต่ำมาก การที่จะปรับปรุงให้มีมาตรฐานสูงขึ้น ทัดเทียมนานาประเทศ จำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงเป็นการใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องมีผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษามาช่วยดำเนินการ ซึ่งในกรณีเช่นนี้ อาจจะต้องจ้างชาวต่างประเทศเข้ามาช่วยเหลือระยะเวลาหนึ่ง หรือคัดเลือกนักเรียนส่งไปศึกษาวิชาพลศึกษาในต่างประเทศ กรมพลศึกษาถือว่าเรื่องนี้เป็นนโยบายที่สำคัญ และได้จัดส่งนักเรียนไปศึกษาต่างประเทศ และตั้งใจไว้ว่าจะส่งไปศึกษาประเทศญี่ปุ่น, สหรัฐอเมริกา, อังกฤษ และเยอรมัน นโยบายเรื่องนี้ ก.พ. เห็นพ้องด้วย จึงได้อนุมัติทุนรัฐบาลให้ 2 ทุน สำหรับที่จะส่งนักเรียนไปศึกษาวิชาพลศึกษาในต่างประเทศ กรมพลศึกษาทำการสอบคัดเลือกให้ นายเชย มีศรีสม กับนายบุญมี ลำเจียงเทศ ซึ่งนักเรียนทั้งสองนี้ได้ออกเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นในปลายปี นักเรียนทั้งสองนี้ต้องศึกษาอยู่เป็นเวลา 6 ปี ได้รับประกาศนียบัตรชั้นสูงในทางพลศึกษา และได้กลับมา

รับราชการในกรมพลศึกษา นอกจากนี้ กรมพลศึกษาได้ส่ง นายสวัสดิ์ เลขยานนท์ เสมียนแผนกกีฬา โรงเรียน ไปดูงานเกี่ยวกับการดำเนินงานแข่งขันกีฬา การสร้างกรีฑาสนามแห่งชาติในประเทศฟิลิปปินส์, จีน, ญี่ปุ่น และสิงคโปร์ ทั้งนี้ เพื่อปรับปรุงการพลศึกษาให้เหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้น

ปี พ.ศ. 2479 ได้เปิดการแข่งขันกรีฑาขึ้นเป็นครั้งแรก ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ได้มอบธงกีฬา ธงนำกีฬานักเรียน และธงนำนักกีฬาประชาชนแก่กรมพลศึกษา กรีฑาประชาชน และตะกร้อข้ามตาข่าย ได้จัดให้มีการแข่งขันเป็นครั้งแรกในปีนั้น สำหรับกรีฑาประชาชนมีผู้สมัครเข้าแข่งขันเป็นจำนวนมาก

การจัดการแข่งขันกรีฑาในปี 2480 ยังคงจัดที่สนามหลวงอีกปีหนึ่ง ปรากฏว่ามีนักเรียนชายเข้าสมัครแข่งขันกรีฑา 3,661 คน นักเรียนหญิง 1,763 และประชาชน 112 คน

สำหรับกรีฑานักเรียนชายรุ่นใหญ่ และประชาชนนั้น ได้ดำเนินให้เป็นไปตามกติกาการแข่งขันกรีฑาสมัครเล่นระหว่างประเทศ ส่วนกรีฑานักเรียนรุ่นอื่น ๆ กรมพลศึกษาดัดแปลงประเภทการแข่งขันให้เหมาะสมแก่สภาพยิ่งขึ้น เกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาในส่วนภูมิภาคนั้น เจ้าหน้าที่ได้เอาใจใส่และจัดการแข่งขันให้ดำเนินไปตามแนวที่กรมพลศึกษาได้กำหนดไว้ อนึ่ง ในปีนี้ได้จัดส่งชุดแบดมินตันประชาชนไปแข่งขันที่ฮ่องกงด้วย

กรมพลศึกษาได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑาประจำปีในกรีฑาสนามแห่งชาติเป็นครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2481 ได้ใช้สนามที่มีอัฒจันทร์ไม้ล้อมรอบหรือที่เรียกว่า “สนาม 12” การดำเนินการแข่งขันกรีฑาครั้งนี้ ได้จัดสร้างลู่วิ่งการจับเวลาให้เป็นไปอย่างการแข่งขันกรีฑาสากลนิยม ซึ่งการแข่งขันครั้งนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชดำริเปิดงานในกรีฑาสนามแห่งชาติเป็นครั้งแรก อนึ่ง การแข่งขันกีฬาต่าง ๆ เช่น ฟุตบอล, บาสเกตบอล, ตะกร้อ ฯลฯ ซึ่งเคยแยกย้ายไปแข่งขันตามสนามโรงเรียนต่าง ๆ นั้น กรมพลศึกษาได้จัดส่งนักกีฬาเข้ามาแข่งขันในกรีฑาสนามแห่งชาติทุกประเภท นับว่าเป็นปีแรกที่จังหวัดต่าง ๆ ได้จัดส่งนักกีฬาเข้ามาแข่งขันในกรีฑาสนามแห่งชาติ คือ จังหวัดฉะเชิงเทรา, จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, จังหวัดลพบุรี, จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดที่ส่งนักเรียนหญิงเข้ามาแข่งขันมากที่สุด คือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การแข่งขันกีฬาโรงเรียนในปี 2482 นี้ ดำเนินไปเช่นเดียวกับศกก่อน ปีนี้มีจังหวัดฉะเชิงเทรา, จังหวัดนนทบุรี, จังหวัดชลบุรี, จังหวัดนครปฐม, จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจังหวัดสมุทรปราการ ส่งนักกีฬาเข้ามาแข่งขันด้วย ส่วนการแข่งขันกรีฑานั้น ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑาประชาชนหญิงขึ้นเป็นครั้งแรก สำหรับการแข่งขันกรีฑาประชาชนนั้นได้กำหนดหลักการไว้ว่า จะจัดการแข่งขันภายหลังเสร็จงานกรีฑาแล้ว (ธันวาคม) ของทุกปี และในปีนี้ได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาประชาชน คือ ฟุตบอล, หมากรุก, ตะกร้อข้ามตาข่าย ระหว่างอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ได้เปิดการแข่งขันหมากรุกฝรั่งขึ้นในปี พ.ศ. 2483 เป็นครั้งแรก ส่วนกีฬาประชาชนมีการแข่งขันฟุตบอล, ตะกร้อข้ามตาข่าย, หมากรุกไทย ระหว่างอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัด

พระนครและธนบุรี

การจัดงานกรีฑาประจำปี 2484 ได้ย้ายเข้ามาแข่งขันในสนามกรีฑาถาวรเป็นครั้งแรก ได้ปรับปรุงกิจการต่าง ๆ ทางด้านสนาม และด้านอำนวยความสะดวกให้เป็นที่ไปตามกติกากรีฑา ระหว่างประเทศให้ได้มากที่สุด เช่น ได้จัดเครื่องมือพิเศษ โดยเจ้าหน้าที่กรมอุทกศาสตร์ทหารเรือ เป็นเจ้าหน้าที่มาติดตั้งในสนามคือ เครื่องวัดกำลังลม เครื่องตรวจทิศทางลม และเครื่องวัดแสงแดด การติดต่อภายในสนามกับหอโฆษณา ใช้เครื่องโทรศัพทสนาม การจับเวลาของกรรมการในลู่วิ่งใช้เครื่องกดนาฬิกาด้วยไฟฟ้าแม่เหล็ก 4 เรือน กรรมการตัดสินกรีฑาก็ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจาก “เครื่องแบบปกติ” เป็นเครื่องแบบ “ชุดขาวล้วน” คือ กางเกงขายาวสีขาว, เสื้อเชิ้ตขาวแขนยาว, หมวกกันแดดสีขาว, เข็มขัดผ้าใบขาว, ถุงเท้ารองเท้าขาว ทั้งนี้ เพื่อความสะดวก ทะมัดทะแมงในการตัดสินกรีฑา ในการแข่งขันกรีฑาประจำปีนี้ พอจะสรุปได้ว่า ดำเนินไปเป็นระเบียบเรียบร้อยที่สุด และเป็นสง่าผ่าเผยเป็นอันมาก เป็นแบบฉบับที่กรมพลศึกษาได้ดำเนินต่อมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ในงานวันชาติ คือ วันที่ 24 มิถุนายน 2485 นอกจากมีงานรัฐพิธีต่าง ๆ แล้ว กระทรวงได้ส่งกรมพลศึกษานำนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ ไปแสดงกายบริหารที่สนามหลวง มีนักเรียนแสดงทั้งหมดประมาณ 4,000 คน ได้เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ในเดือนตุลาคม 2485 การแข่งขันกีฬาและกรีฑาดำเนินไปไม่ได้ กรมพลศึกษาจึงได้งดการแข่งขันในปี 2488 การแข่งขันกรีฑายังคงงดไม่ได้จัดแข่งขัน เพราะกองทัพญี่ปุ่นยังคงยึดครองกรีฑาสถานอยู่ มีความไม่สะดวกบางประการ การแข่งขันกีฬานักเรียนได้จัดไปเช่นเคย ส่วนด้านกีฬาประชาชนนั้นได้จัดให้องค์การและสโมสรต่าง ๆ จัดแข่งขันในกรีฑาสถานแห่งชาติเป็นครั้งคราว นอกจากนั้น มีหน่วยทหารญี่ปุ่น และทหารไทย ขอใช้สนามแข่งขันกีฬาเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ไมตรี ในปีนี้ได้จัดแข่งขันจักรยาน 2 ล้อทางไกลระหว่างประชาชน จากกรีฑาสถานแห่งชาติถึงตำบลบางปู จังหวัดสมุทรปราการ ปี 2487 ระหว่างสงครามรุนแรง ไม่ได้จัดการแข่งขันกีฬา และกรีฑาใด ๆ ปลายปี 2488 สงครามสงบญี่ปุ่นแพ้สงคราม กรมพลศึกษาเห็นว่าพอจะดำเนินการกีฬาจึงได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัยขึ้นเป็นครั้งแรก นอกจากนั้น สมาคมรักบี้ และสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ได้เข้าสนามเพื่อจัดการแข่งขันกีฬาประจำปี ตั้งแต่ปีนี้เป็นต้นไป ได้ฟื้นฟูการเล่นและการแข่งขันกีฬาที่เสื่อมโทรมลงไปในช่วงสงคราม ในปี 2489 กรมพลศึกษาได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬา กรีฑานักเรียนทุกประเภทต่อไปตามเดิม มีนักเรียนสมัครพอสมควร

การจัดการแข่งขันกรีฑานักเรียนได้ดำเนินการแข่งขันเป็นประจำทุก ๆ ปี ติดต่อกัน ส่วนมากจัดการแข่งขันระหว่างเดือนพฤศจิกายน และเดือนธันวาคม การแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำปี 2511 กรมพลศึกษาได้มีหนังสือถึงจังหวัดต่าง ๆ เชิญชวนให้จังหวัดจัดส่งนักกีฬาที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน

ไม่เกินชั้น ม.ศ. 3 อายุไม่เกิน 20 ปี และทำสถิติได้เท่าเทียม หรือดีกว่าสถิติทางส่วนกลาง เข้าร่วมการแข่งขันกรีฑาประจำปีของกระทรวง ทบวง กรม ทางกรุงเทพฯ ทั้งนี้ เพื่อให้การศึกษาได้แผ่ขยายออกไปทั่วประเทศ มีจังหวัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน 4 จังหวัด คือ จังหวัดสงขลา, จังหวัดนครศรีธรรมราช, จังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดเชียงใหม่ การแข่งขันกรีฑานักเรียนในปี 2512 ได้จัดขึ้นในวันที่ 1 - 7 ธันวาคม พร้อมกับงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน ซึ่งเรียกชื่อรวมกันว่า “งานกรีฑาศิลปหัตถกรรมของนักเรียน ประจำปี 2512” สำหรับปี 2513 เนื่องจากมีการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 6 ซึ่งจะมีในประเทศไทย กรมพลศึกษาจึงได้เลื่อนการแข่งขันมาในวันที่ 11 - 13 กรกฎาคม 2513 เพื่อจะได้แข่งขันให้เสร็จสิ้นก่อนการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ซึ่งนับว่าเป็นปีที่ 73 ของการจัดการแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำปีของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้มอบให้กรมพลศึกษาเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน ในปี พ.ศ. 2514 ก็ได้จัดขึ้นในวันที่ 1 - 7 ธันวาคม พร้อมกับงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน โดยมีชื่อรวมว่า “งานกรีฑาศิลปหัตถกรรมของนักเรียนประจำปี 2514” ต่อมาในปัจจุบัน ก็ได้มีการแข่งขันกรีฑาอย่างต่อเนื่อง และแพร่หลายมากขึ้นในทุกระดับการแข่งขัน โดยได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน เช่น

การแข่งขันกรีฑาอนุบาลโกดัก

การแข่งขันไมโลเจ้าลมกรด / ไมโลมินิมาราธอน

การแข่งขันกรีฑากรมสามัญศึกษา

การแข่งขันกรีฑานักเรียน นักศึกษา ของกรมพลศึกษา

การแข่งขันกรีฑาอาชีวศึกษา

การแข่งขันกรีฑาวิทยาลัยครูทั่วประเทศ

การแข่งขันกรีฑามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

การแข่งขันกรีฑาวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ

การแข่งขันกรีฑาชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ชิงถ้วยพระราชทาน ฯ

การแข่งขันกรีฑาในกีฬาแห่งชาติ

การแข่งขันกรีฑาในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

ฯลฯ

จะเห็นได้ว่า กรีฑาได้มีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา สืบเนื่องจากการแข่งขันทุกครั้งจะมีการทำลายสถิติดีกว่าเดิมทุกครั้ง นั่นก็หมายถึงว่าการพัฒนาของการกรีฑาต้องพัฒนาไปทั้งระบบ ไม่ว่าจะเป็นตัวนักกีฬาเอง ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้สนับสนุน อุปกรณ์การแข่งขัน รวมทั้งสนามแข่งขันด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

อมอเรสและฮอร์น (Amorase; & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนและสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนและสถานภาพทางการศึกษา ว่าสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬามหาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ การให้ตอบแบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูกาลแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลการวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการฝึกแบบเผด็จการพร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองอย่างรุนแรงมีผลต่อการสนับสนุนอย่างมากทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจ

ฮอลล์ และเอิร์ลส (Hall; & Earles. 1995: 57) ได้ศึกษาเรื่องดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นระดับความสนใจและความสำเร็จของการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน ซึ่งการศึกษา ในครั้งนี้เป็นการขยายผลการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นถึงระดับความสนใจและความสำเร็จในกีฬา การวิจัยครั้งแรกนั้นมีปัจจัยหลักที่ว่านักกีฬาสามารถมีสิทธิ์เลือกเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่จะสามารถเข้าถึงแรงจูงใจของเด็กต่อกิจกรรมพลศึกษาที่อาจลดน้อยลงได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 253 คน มีอายุระหว่าง 11 – 15 ปี ที่ลงทะเบียนเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบสอบถามได้ถามถึงตัวกำหนดความสำเร็จในเป้าหมายสภาพบรรยากาศของห้องเรียนพลศึกษา ความสนใจภายใน และความเชื่อเกี่ยวกับความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า ช่วงชั้นนำและหลักการต่าง ๆ ที่มีเป้าหมายที่ฝึกฝนนั้นเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมสูงสุดและสนุกสนานที่สุด ทั้งยังกล่าวเสริมความเชื่อว่า ความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จด้วย จากการศึกษา ยังพบอีกว่า ช่วงที่นักกีฬาจำเป็นต้องแสดงออกนั้นเป็นช่วงที่นักกีฬาเบื่อหน่ายที่สุด และมีความเชื่อว่า ตนมีความสามารถและความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าสภาพห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแบบให้แสดงออกมากกว่าสภาพห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ไวท์ และแซลลี่ (White & Sally. 1996: 4 – 18) ได้ศึกษาความเกี่ยวข้องของเพศที่มีผลกระทบต่อกรกีฬา และแรงจูงใจที่ส่งผลถึงเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬาซึ่งใช้แบบสอบถามเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา การทดสอบ และอธิบายถึงความแตกต่างของเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา ผลการศึกษาพบว่าเยาวชนที่มีความสามารถสูงในการแข่งขันคือ กลุ่มวิทยาลัยมีเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองกับกลุ่มอื่น ๆ และพบว่าเพศชายมีเจตคติเกี่ยวกับตนเองสูงกว่าเพศหญิง และเพศที่มีผลต่อระดับความสามารถในการแข่งขัน

ซึ่งปรากฏจากคะแนนเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงาน มีความมั่นคงต่อเจตคติซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกถึงเจตคติสู่ความสำเร็จและเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

วินเซนต์ และชาลส์ (Vincent; & Charles. 1997: A - 109) ได้ศึกษาแรงจูงใจ ในการเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 52 คน นักกีฬาหญิง 46 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมต้องการความสนุกสนาน ปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้น และการมีเพื่อน นักกีฬาชายที่เข้าร่วมเพราะต้องการมีสภาพร่างกายที่ดีตามแบบฉบับของนักกีฬาฟุตบอล ตรงข้ามกับนักกีฬาหญิงไม่ได้สนใจเรื่องสมรรถภาพร่างกายหรือเรื่องของชัยชนะมากไปกว่าเรื่องของการเล่นในทีม

เพนการ์และคณะ (Pensgaard. 1999) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิก และนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาว ของประเทศ นอร์เวย์ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบในด้านปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่นระหว่างนักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จ และนักกีฬาพิการ โดยทำการทดสอบกับนักกีฬาของประเทศนอร์เวย์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา พาราลิมปิก และกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาว จำนวน 30 คน และ 69 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่าทั้งสองกลุ่มมีการวางแผนการเล่นไม่ต่างกัน แต่ในนักกีฬาที่พิการจะมีความพยายาม อุสาหะที่จะมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ซัลกูเอโร และคณะ (Salguero; et at. 2004: 249) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมและการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬาวัยน้ำชายสเปน จำนวน 428 คน ประกอบด้วยนักกีฬาชาย 204 คน และนักกีฬาหญิง 224 คน อายุระหว่าง 8 – 22 ปี แบ่งการรับรู้ความสามารถของนักกีฬาชายออกเป็น 3 ระดับ คือ ต่ำ กลาง และสูง โดยใช้แบบทดสอบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม (The Participation Motivation Inventory; PMI) มีจำนวนข้อคำถามที่เป็นเหตุผลสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมจำนวน 32 ข้อ แต่ละข้อให้คะแนนแบบประเมินค่า 3 ระดับ ดังนี้ 3 เท่ากับสำคัญ 2 เท่ากับมีความสำคัญบาง 1 เท่ากับไม่สำคัญ โดยแบบสอบถามนี้ถูกแบ่งออกเป็น 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านความสนุกหรือสัมพันธ์ภาพ ด้านการแข่งขันหรือทักษะ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเอง ด้านการเข้าร่วมเป็นสมาชิก (Affiliation) ด้านสถานภาพ (Status) ด้านการปลดปล่อยพลังงาน และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางกาย (The Perceived Physical Ability Scale: PPA) จำนวน 10 ข้อ มี 6 ระดับ คือ เหตุด้วยมากที่สุด จนถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการแข่งขันหรือทักษะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยของ PPA สูงกว่ากลุ่มที่อยู่ระดับกลางและระดับต่ำทุกด้านของแรงจูงใจ และพบความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกับการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬา 6

ด้าน ยกเว้นความสนุกหรือด้านสัมพันธภาพ แรงจูงใจระหว่างชายกับหญิงมีความแตกต่างต่างในด้าน เพื่อความสนุกสนานหรือสัมพันธภาพ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเองและด้านสถานภาพ

เจนนิเฟอร์ (Jennifer. 2005: 839) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่าง นักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสำหรับบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะ การเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับของความเข้าใจเฉพาะด้าน (เช่น กระบวนการรับรู้) แต่พวกเขาก็ยังต้องทะนุบำรุง รักษาระดับของความสนใจหรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปก็คือ การศึกษาเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลการกระทบของคำสั่งในเรื่อง แรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้มาจากแบบสอบถามที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคตินั้น แตกต่างกันใน กลุ่มของผู้เล่นฮอกกี้น้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นสมาคมนักกีฬาฮอกกี้นักที่ไม่น่าอนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกาย หรือไม่ แม้ว่า ผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่ม ดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่า การศึกษาวิจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรพิจารณาบันทึกต่าง ๆ มากมาย และอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้ ซึ่งบางอย่างก็รวมถึงพลังงานของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อม จำนวนของเวลาที่ใช้เล่น วิธีการของคำสั่งเช่นเดียวกับโครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่สะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

กฤตพรต บุญโรจน์. (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ พ.ศ. 2551 จากการศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ พ.ศ. 2551 กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่เล่นเทนนิส ซึ่งเป็นนักเรียนในโรงเรียนและสโมสรในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน 375 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 220 คน และเพศหญิงจำนวน 155 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.96 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS) ในการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test Independent ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลเชียงใหม่ ประจำปี 2551 โดยรวมมีแรงจูงใจในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลเชียงใหม่ ประจำปี 2551 พบว่าระหว่างเยาวชนชาย และเยาวชนหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลเชียงใหม่ ประจำปี 2551 พบว่า ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของโรงเรียน และเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดของสโมสร มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุรศักดิ์ สิงห์สา. (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของ นักกีฬาเรือพาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และ เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาเรือพายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 285 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 191 คน เป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 94 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 นำข้อมูลที่ได้มา วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วยแรงจูงใจใน ด้านต่าง ๆ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรักความสนใจ, ด้านสุขภาพความแข็งแรง, ด้านความ ทะเยอทะยาน, ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง, และด้านโอกาสที่ได้รับในอนาคต การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านความรักความสนใจ, ด้านสุขภาพความแข็งแรง, ด้านความทะเยอทะยาน, ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง, และด้านโอกาสที่ได้รับในอนาคต โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31, 4.37, 4.43, 4.39, และ 4.25 ตามลำดับ

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างเพศ โดยรวม นักกีฬาเรือพายชายมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานของแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬาเรือพาย เท่ากับ 4.26 และ 0.31 ตามลำดับ และ นักกีฬาเรือ พายหญิงมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายเท่ากับ 4.41 และ 0.27 ตามลำดับ เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่า นักกีฬาเรือพายชายและนักกีฬาเรือพายหญิงมี แรงจูงใจ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในด้านความรักความสนใจ, ด้านสุขภาพและความ แข็งแรง, และด้านโอกาสที่ได้รับในอนาคต

3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในการ แข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ระหว่างประเภทการแข่งขัน โดยรวม มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพาย เท่ากับ 4.32 และ 0.32 ตามลำดับ และนักกีฬาเรือพาย ที่เล่นกีฬาเรือพายประเภทเรือสากล มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเล่น

กีฬาเรือพาย เท่ากับ 4.30 และ 0.29 ตามลำดับ เมื่อทำการเปรียบเทียบแล้วพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายประเภทเรือไทย และนักกีฬาเรือพายประเภทเรือสากล มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

กัญเกียรติ บุญมี. (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาสังกัดสถาบันพลศึกษาทั้ง 17 วิทยาเขต จำนวน 370 คน เป็นชาย 274 คน เป็นหญิง 96 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น 0.92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffe) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนในรายด้านต่างๆพบว่า ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ และด้านเกียติยศชื่อเสียงและสังคม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านรายได้และผลประโยชน์มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ แยกตามตัวแปรเพศและภาคปรากฏดังนี้

- 2.1 แยกตามเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ และด้านเกียติยศชื่อเสียงและสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านรายได้และผลประโยชน์มีแรงจูงใจอยู่ระดับมาก

- 2.2 แยกตามภาค พบว่า ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแรงจูงใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียติยศชื่อเสียงและสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนภาคกลางและภาคใต้ มีแรงจูงใจ ความเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ และด้านเกียติยศชื่อเสียงและสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านรายได้และผลประโยชน์มีแรงจูงใจอยู่ระดับมาก

3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ ตามตัวแปรเพศ ไม่แตกต่างกัน

4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ ตามตัวแปรภาคพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เฉลิมรัฐ ทองสิริมณีรัตน์. (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑา ของเยาวชน ในจังหวัดลำปาง ปี พ.ศ. 2551 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑา ของเยาวชน ในจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนจังหวัดลำปาง ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 252 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑา แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของเยาวชนชายและเยาวชนหญิง โดยใช้สถิติที (t - test) เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของนักกรีฑาเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 โดยใช้สถิติเอฟ (F-test) วิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ตามวิธีของแอลเอสดี (LSD) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจภายในของนักกรีฑาเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดลำปาง มีค่าความถี่ในระดับมากที่สุด ในเรื่องของความภาคภูมิใจที่ได้เป็นนักกรีฑาของจังหวัด เพื่อให้มองดูเป็นที่น่าดึงดูดใจ โดดเด่นในสังคม รู้สึกในคุณค่าของตนเองและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 47.6, 39.7 และ 39.7 ตามลำดับ และระดับแรงจูงภายในที่มีค่าความถี่ในระดับน้อยที่สุดในเรื่องความต้องการสู่ความสำเร็จเกี่ยวกับเกียรติยศและชื่อเสียง คิดเป็นร้อยละ 25

2. แรงจูงใจภายนอกของนักกรีฑาเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดลำปาง มีค่าความถี่ในระดับมากที่สุด ในเรื่องของความภาคภูมิใจที่มีการจัดการแข่งขันโดยมีรางวัลเป็นตัวกระตุ้น นักกรีฑาเยาวชนที่มีชื่อเสียงทุก ๆ ระดับจะได้รับการยกย่องและชมเชย คิดเป็นร้อยละ 36.5 และ 28.2 ตามลำดับ และระดับแรงจูงภายในที่มีค่าความถี่ในระดับน้อยที่สุดในเรื่องการลงทุนกล่าวตักเตือนในนักกรีฑาเยาวชนที่ขาดวินัย คิดเป็นร้อยละ 15.9

3. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาชายและนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน

4. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนศ สังกัดคร. (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็น นักกีฬาในสังกัดชมรมกีฬาต่าง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน แยกเป็นนักกีฬาชายจำนวน 200 คน และนักกีฬาหญิงจำนวน 200 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ของคุณันต์ พิธพรชัยกุล (2549: 71) ที่มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .88 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ แจกแจงความถี่ หา ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย \bar{x} ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้สถิติ (t - test Independent) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2.1 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า ระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน และนักกีฬาระดับประชาชน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประวีณ สุทธิสง่า. (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาซอฟท์บอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 จำนวน 103 คน เป็นนักกีฬาชาย จำนวน 68 คน นักกีฬาหญิงจำนวน 35

คน โดยการสุ่มอย่างง่ายเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t - test) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ด้านแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก มีแรงจูงใจระดับมาก
2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลน้อยกว่า 1 ปี และนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาซอฟท์บอลมากกว่า 1 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน

ประเวศ สันติภาพ. (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ในด้านแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษากับประชากรทั้งหมด ซึ่งเป็นนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ทั้งหมด 12 ทีม ทีมละ 12 คน รวมทั้งหมด 144 คน แต่ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูล ได้จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 76.39 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่พัฒนามาจากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ของ คุณณรงค์ พิทรชัชกุล (2549: 71) เป็นแบบสอบถามเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 วิเคราะห์ข้อมูลโดยแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิง โดยรวม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.06 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 35.03
2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล น้อยกว่า 2 ปี โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.02 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 34.81 และนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป โดยรวมมีแรงจูงใจภายใน

อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 43.57 และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.48

ชวพงษ์ เมธีธรรมวัฒน์. (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัด สุพรรณบุรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลและเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี ที่สังกัดทีมจังหวัดต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 จำนวน 154 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีค่าความเชื่อมั่นเป็นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ (Scheffe posthoc comparison) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอล ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาซอฟท์บอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี

นักกีฬาซอฟท์บอล ที่สังกัดทีมจังหวัดต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลในภาพรวม ส่วนด้านความท้าทาย และด้านความคิดในการตัดสินใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากทฤษฎีและหลักการรวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องชี้ให้เห็นว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคลทั้งนี้ก็เพื่อตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จตามที่วางไว้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาจะเป็นประโยชน์ในการเตรียมความพร้อมของนักกีฬา ทั้งการฝึกซ้อมและการแข่งขันต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกรีฑา เพศชาย และเพศหญิง จำนวน 974 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 513 คน เป็นเพศหญิง 461 คน (ชลบุรีเกมส์. 2553: ออนไลน์) ซึ่งเป็นนักกรีฑาสังกัดจังหวัดต่าง ๆ ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักกรีฑาสังกัดจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 โดยผ่านการแข่งขันคัดเลือกในระดับภาค จำนวน 5 ภาค จำนวน 974 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 513 คน เป็นเพศหญิง 461คน จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซี่ และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Moran. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 278 คน แต่การศึกษานี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง 280 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 146 คน เป็นเพศหญิง 134 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stag Random Sampling)

ตาราง 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประเภท ของการแข่งขัน	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ประเภทคู่	313	292	89	85
ประเภทลาน	128	120	36	34
ประเภทถนน	32	11	9	3
ประเภทผสม	16	16	5	5
ประเภทเดิน	24	22	7	7
	513	461	146	134
รวม	974		280	

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัยปริญญาผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 มีค่าคะแนนดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ระดับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 จากคะแนนมาแปลความหมายเป็นค่าเฉลี่ยรายข้อและรายด้าน (ประคอง กรรณสูตร. 2538: 38)

4.50 – 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	ระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดด้านความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่น ๆ

(Open Ended)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษา ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถาม โดยแยกลักษณะแรงจูงใจออกเป็น 2 ด้าน คือ
 - 2.1 แรงจูงใจภายใน
 - 2.2 แรงจูงใจภายนอก
3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณา ตรวจสอบเพื่อแก้ไขปรับปรุง
4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้างและเนื้อหา
5. นำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขมาปรับปรุงแล้วให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณา
6. นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักกรีฑา จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักกรีฑาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89
7. นำแบบสอบถามไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้เชี่ยวชาญ
2. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้จัดการทีมแต่ละทีมเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเอง และนัดวันเวลาที่จะได้รับแบบสอบถาม
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง
5. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจความถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้รับข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ทั้ง แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t – test)
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ต่างกัน โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้ (One - Way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามีความแตกต่างก็ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD)
5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาที่มีประเภทในการแข่งขันต่างกัน โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้ (One - Way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามีความแตกต่างก็ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD)

6. นำข้อมูลในตอนที 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่ และลำดับของคำตอบตัดข้อมูลที่มีความซ้ำซ้อนออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง แต่งความหมายเดิม นำมาสรุปเป็นรายด้าน และนำเสนอในรูปแบบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

n	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	ความถี่
%	แทน	ร้อยละ
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of square)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t – test, Independent)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F - distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (probability)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้รับข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ทั้ง แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
- เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยทดสอบค่าที (t – test)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติต่างกัน โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้ (One - Way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างก็ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD)

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาที่มีประเภทในการแข่งขันต่างกัน โดยวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้ (One - Way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างก็ ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD)

6. นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมา วิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่ และลำดับของคำตอบ ตัดข้อมูลที่มีความซ้ำซ้อนออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง แต่งความหมายเดิม นำมาสรุปเป็นรายด้าน และนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้ว นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตาราง 2 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	f	%
1. เพศ		
ชาย	146	52.14
หญิง	134	47.86
รวม	280	100.00
2. ประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ		
ไม่เกิน 2 ครั้ง	118	42.14
3 – 4 ครั้ง	107	38.21
5 ครั้งขึ้นไป	55	19.64
รวม	280	100.00
3. ประเภทการแข่งขัน		
ประเภทคู่	175	62.50
ประเภทลาน	69	24.64
ประเภทถนน	12	4.29
ประเภทผสม	10	3.57
ประเภทลาน	14	5.00
รวม	280	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 280 คน เป็นนักกรีฑาชาย จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 52.14 นักกรีฑาหญิง จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 47.86 ซึ่งมีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ไม่เกิน 2 ครั้ง จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 42.14 มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ 3 – 4 ครั้ง จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 38.21 มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ 5 ครั้งขึ้นไป จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 19.64 และเป็นนักกรีฑาประเภทคู่ จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 ประเภทลาน จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 24.64 ประเภทถนน จำนวน

12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.29 ประเภทผสม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.57 ประเภทเดิน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลความหมายเป็นระดับของแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางความเรียง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ด้านแรงจูงใจภายใน	4.06	0.50	มาก
2. ด้านแรงจูงใจภายนอก	4.00	0.54	มาก
รวม	4.04	0.45	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ทั้ง 2 ด้าน โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.02 และ 0.45 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านแรงจูงใจภายใน มีแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.06 และ 0.50 ตามลำดับ และด้านแรงจูงใจภายนอก มีแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.00 และ 0.54 ตามลำดับ

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.12	0.73	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกีฬากรีฑา	4.05	0.74	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.25	0.66	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.06	0.78	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.11	0.84	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.11	0.80	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.70	0.89	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	3.98	0.83	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.26	0.68	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.75	0.94	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.22	0.76	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.05	0.83	มาก
รวม	4.06	0.50	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.06 และ 0.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือ การออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.68)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.25$, S.D. = 0.66)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.22$, S.D. = 0.76)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.84	0.92	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.61	0.92	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	4.00	0.82	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.92	0.96	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.94	0.84	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.11	0.81	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.21	0.81	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	3.96	0.95	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.03	0.83	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.06	0.86	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.09	0.86	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.09	0.90	มาก
รวม	3.99	0.52	มาก

จากตาราง 5 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.99 และ 0.52 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.81)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.81)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.09$, S.D. = 0.86)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (ชาย)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.14	0.73	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.03	0.72	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.26	0.70	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.05	0.80	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.12	0.86	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.03	0.88	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.73	0.83	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	3.94	0.82	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.27	0.75	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.68	0.95	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.19	0.83	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.12	0.85	มาก
รวม	4.05	0.52	มาก

จากตาราง 6 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (ชาย) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.05 และ 0.52 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.75)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.70)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.83)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (หญิง)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.10	0.74	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.07	0.75	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.24	0.63	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.07	0.75	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.10	0.82	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.21	0.68	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.67	0.95	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	4.03	0.84	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.26	0.61	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.82	0.93	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.25	0.68	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	3.98	0.81	มาก
รวม	4.07	0.48	มาก

จากตาราง 7 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (หญิง) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.07 และ 0.48 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.75)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.25$, S.D. = 0.68)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.24$, S.D. = 0.63)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (ชาย)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.92	0.84	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.64	0.85	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	3.96	0.80	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.89	0.94	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.99	0.80	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.12	0.77	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.25	0.75	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	4.03	0.92	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.04	0.80	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	3.98	0.88	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.11	0.86	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.10	0.89	มาก
รวม	4.00	0.51	มาก

จากตาราง 8 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (ชาย) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.02 และ 0.47 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.25$, S.D. = 0.75)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = 0.67)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.86)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (หญิง)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.75	0.98	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.57	1.00	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	4.04	0.84	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.95	0.98	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.88	0.89	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.11	0.86	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.16	0.87	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	3.89	0.97	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.02	0.87	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.14	0.83	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.06	0.87	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.08	0.91	มาก
รวม	3.97	0.58	มาก

จากตาราง 9 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (หญิง) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.01 และ 0.48 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.87)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.83)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.86)

ตาราง 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

รายการ	ชาย (n = 146)		หญิง (n = 134)		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	1. ด้านแรงจูงใจภายใน	4.05	0.52	4.07		
2. ด้านแรงจูงใจภายนอก	4.00	0.51	4.00	0.58	0.48	.135
รวม	4.02	0.43	4.02	0.47	0.10	.521

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาเพศชายกับเพศหญิง ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (ไม่เกิน 2 ครั้ง)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.14	0.72	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.01	0.73	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.23	0.63	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.05	0.79	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.04	0.83	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.13	0.80	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.67	0.87	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	3.95	0.83	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.26	0.70	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.69	0.93	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.21	0.71	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.08	0.85	มาก
รวม	4.04	0.47	มาก

จากตาราง 11 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (ไม่เกิน 2 ครั้ง) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.04 และ 0.47 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือ การออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.70)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.23$, S.D. = 0.63)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.71)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (3 - 4 ครั้ง)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.05	0.76	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.07	0.73	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.28	0.70	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.07	0.77	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.19	0.87	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.11	0.84	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.72	0.92	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น	3.97	0.87	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.25	0.70	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.79	0.94	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.19	0.75	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.02	0.87	มาก
รวม	4.06	0.56	มาก

จากตาราง 12 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (3 - 4 ครั้ง) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.06 และ 0.56 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือ การออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.28$, S.D. = 0.70)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.25$, S.D. = 0.70)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.75)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (5 ครั้งขึ้นไป)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.22	0.69	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.09	0.78	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.24	0.67	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.07	0.76	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬากรีฑาเพราะมีความถนัดในกีฬากรีฑามากที่สุด	4.09	0.80	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.09	0.70	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.75	0.78	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	4.07	0.74	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกีฬากรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.29	0.63	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.80	0.95	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.31	0.88	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.07	0.72	มาก
รวม	4.10	0.45	มาก

จากตาราง 13 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (5 ครั้งขึ้นไป) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.10 และ 0.45 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.31$, S.D. = 0.88)
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬากรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกีฬากรีฑาคือ การออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.29$, S.D. = 0.63)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.24$, S.D. = 0.67)

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (ไม่เกิน 2 ครั้ง)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.83	0.96	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.55	0.94	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	3.86	0.81	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.81	0.96	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.97	0.91	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.12	0.79	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.19	0.86	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	3.85	0.96	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	3.92	0.83	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.05	0.90	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.06	0.86	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.12	0.91	มาก
รวม	3.95	0.53	มาก

จากตาราง 14 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (ไม่เกิน 2 ครั้ง) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.95 และ 0.53 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.86)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = 0.79)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = 0.91)

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (3 - 4 ครั้ง)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.81	0.86	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.66	0.88	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	4.07	0.79	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	4.03	0.99	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.91	0.77	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.06	0.83	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.19	0.81	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	4.04	1.02	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.14	0.82	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.15	0.82	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬากรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.13	0.88	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.06	0.92	มาก
รวม	4.02	0.56	มาก

จากตาราง 15 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (3 - 4 ครั้ง) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.02 และ 0.56 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.81)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.82)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.82)

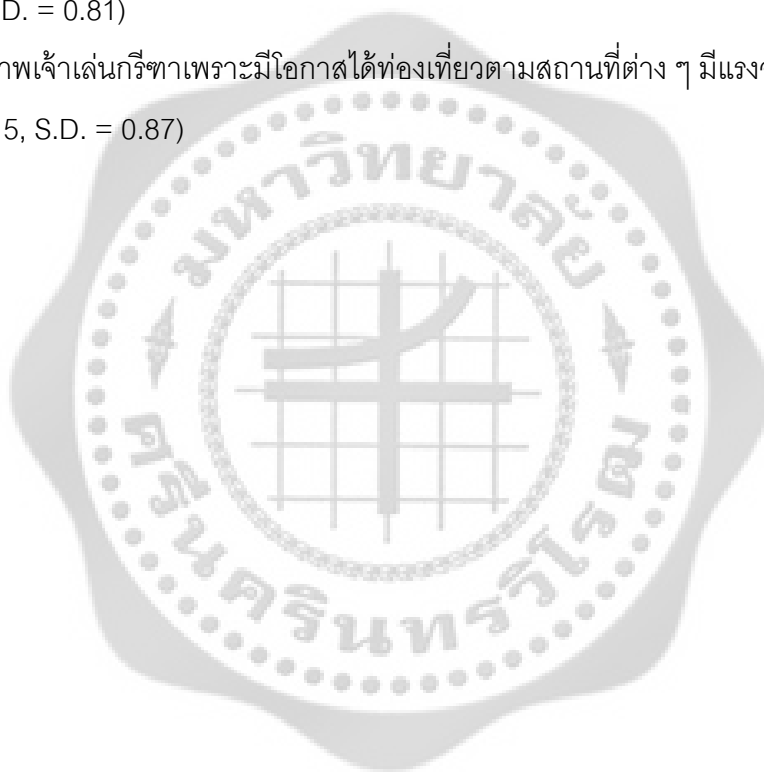
ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (5 ครั้งขึ้นไป)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.91	0.95	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.64	0.97	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	4.15	0.87	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.93	0.88	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.93	0.84	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.22	0.81	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.29	0.71	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	4.05	0.76	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.07	0.84	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	3.89	0.83	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.05	0.85	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.11	0.83	มาก
รวม	4.02	0.52	มาก

จากตาราง 16 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ (5 ครั้งขึ้นไป) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.02 และ 0.52 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.29$, S.D. = 0.71)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.22$, S.D. = 0.81)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.87)

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

รายการ	ไม่เกิน 2 ครั้ง		3 – 4 ครั้ง		5 ครั้งขึ้นไป	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านแรงจูงใจภายใน	4.04	0.47	4.06	0.56	4.01	0.45
2. ด้านแรงจูงใจภายนอก	3.94	0.53	4.02	0.56	4.01	0.52
รวม	3.99	0.43	4.04	0.48	4.06	0.43

จากตาราง 17 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 จำแนกตามประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ประสบการณ์ไม่เกิน 2 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.99 และ 0.43 ตามลำดับ ประสบการณ์ 3 – 4 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.04 และ 0.48 ตามลำดับ ประสบการณ์ 5 ครั้งขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.06 และ 0.43 ตามลำดับ

ตาราง 18 เปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ตามตัวแปรประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ

รายการ	แหล่งความ					
	แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านแรงจูงใจภายใน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.11	0.05	0.21	.81
	ภายในกลุ่ม	277	70.17	0.25		
2. ด้านแรงจูงใจภายนอก	ระหว่างกลุ่ม	2	0.40	0.20	0.67	.51
	ภายในกลุ่ม	277	81.55	0.29		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.21	0.10	0.52	.60
	ภายในกลุ่ม	277	55.69	0.20		

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 แสดงว่า นักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาไม่แตกต่างกัน

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทลู่)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.06	0.75	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.01	0.71	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.28	0.68	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.05	0.76	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.11	0.82	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.13	0.80	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.69	0.87	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	4.03	0.78	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกีฬากรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.30	0.67	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.66	0.96	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.27	0.70	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.02	0.84	มาก
รวม	4.05	0.50	มาก

จากตาราง 19 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทลู่) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.05 และ 0.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = 0.67)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.28$, S.D. = 0.68)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.27$, S.D. = 0.70)

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทลาน)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.24	0.63	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.10	0.72	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.18	0.65	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.13	0.79	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในกรีฑามากที่สุด	3.97	0.91	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.03	0.79	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.79	0.84	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	3.90	0.83	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.15	0.72	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.84	0.93	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.06	0.88	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.10	0.76	มาก
รวม	4.04	0.49	มาก

จากตาราง 20 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทลาน) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.04 และ 0.49 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

(\bar{x} = 4.24, S.D. = 0.63)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

(\bar{x} = 4.18, S.D. = 0.65)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก (\bar{x} = 4.15, S.D. = 0.72)

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทถนน)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.23	0.73	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.23	0.73	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.15	0.56	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.00	0.91	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.46	0.66	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.31	0.75	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.77	0.83	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น	3.85	1.21	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.38	0.65	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.92	0.95	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.08	0.86	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.08	0.86	มาก
รวม	4.12	0.55	มาก

จากตาราง 21 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทถนน) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.12 และ 0.55 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.66)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.65)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ๆของกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.31$, S.D. = 0.75)

ตาราง 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทผสม)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.40	0.84	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	3.70	1.116	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.10	0.74	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	4.30	0.82	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.50	0.71	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	4.50	0.71	มากที่สุด
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.60	0.84	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	4.00	1.05	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.30	0.82	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	3.80	0.92	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.50	0.85	มากที่สุด
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.10	1.20	มาก
รวม	4.15	0.71	มาก

จากตาราง 22 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทผสม) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.15 และ 0.71 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.71)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.71)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 0.85)

ตาราง 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทเดิน)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	4.00	0.78	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา	4.29	0.83	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา	4.43	0.51	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกรีฑา	3.86	0.77	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในการเล่นกรีฑามากที่สุด	4.07	0.83	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ ของกรีฑา	3.86	0.77	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด	3.43	1.34	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น ๆ	3.93	0.92	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี	4.21	0.70	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ	4.21	0.58	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น	4.36	0.75	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ ๆ	4.14	0.77	มาก
รวม	4.07	0.45	มาก

จากตาราง 23 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทเดิน) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.07 และ 0.45 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

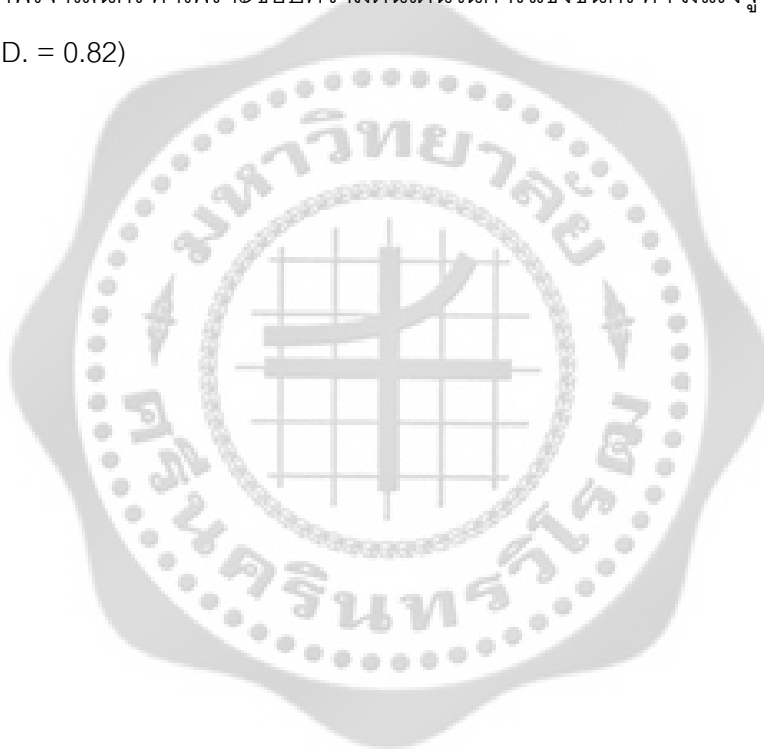
($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.51)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 4.36$, S.D. = 0.75)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกรีฑา มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

($\bar{x} = 4.29$, S.D. = 0.82)

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทคู่)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.74	0.91	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.53	0.88	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	3.87	1.00	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.86	0.99	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.96	0.85	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.12	0.80	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.17	0.81	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	3.93	1.00	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.06	0.80	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.07	0.85	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.05	0.88	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.13	0.89	มาก
รวม	3.96	0.53	มาก

จากตาราง 24 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทคู่) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.96 และ 0.53 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 0.80)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.89)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.12$, S.D. = 0.79)

ตาราง 25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทลาน)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.07	0.85	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.84	0.87	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	4.18	0.85	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	4.09	0.89	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.90	0.78	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.12	0.84	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.29	0.80	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ	4.13	0.69	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.10	0.82	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.06	0.80	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ	4.22	0.75	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.06	0.83	มาก
รวม	4.09	0.50	มาก

จากตาราง 25 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทลาน) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.09 และ 0.50 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.29$, S.D. = 0.80)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.22$, S.D. = 0.75)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = 0.85)

ตาราง 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทถนน)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.00	1.00	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.62	1.04	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	3.85	0.99	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.77	0.83	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.85	1.14	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.85	0.80	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.15	0.99	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ	3.38	1.26	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	3.69	1.32	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	3.85	0.99	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ	4.08	0.76	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	3.69	1.18	มาก
รวม	3.81	0.70	มาก

จากตาราง 26 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทถนน) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.81 และ 0.70 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.99)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.08$, S.D. = 0.76)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 1.00)

ตาราง 27 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทผสม)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.50	1.18	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.30	1.34	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	4.10	0.74	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.70	0.95	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	3.80	1.03	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.90	0.99	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.10	0.99	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	4.10	0.88	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	4.00	0.82	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	3.90	1.10	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	3.70	1.34	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.10	0.99	มาก
รวม	3.85	0.75	มาก

จากตาราง 27 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทผสม) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.85 และ 0.75 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = 0.74)
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = 0.88)
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.10$, S.D. = 0.99)

ตาราง 28 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทเดิน)

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.07	0.83	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน	3.79	1.12	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ	3.86	0.77	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเป็นนักกรีฑาทีมชาติ	3.93	0.73	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเองต้องการ	4.00	0.68	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.43	0.65	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่	4.36	0.33	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ	4.00	0.96	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา	3.71	0.61	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม	4.14	1.03	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ	4.21	0.89	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ	4.14	0.95	มาก
รวม	4.05	0.53	มาก

จากตาราง 28 แสดงแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน (ประเภทเดิน) โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.05 และ 0.53 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.64)

2. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.36$, S.D. = 0.63)

3. ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.89)

ตาราง 29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกรีฑาแห่งชาติครั้งที่ 39 จำแนกตามประเภทของการแข่งขัน

รายการ	ลู่วิ่ง		ลาน		ถนน		ผสม		เดิน	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
แรงจูงใจภายใน	4.05	0.50	4.04	0.49	4.12	0.55	4.15	0.71	4.07	0.45
แรงจูงใจภายนอก	3.96	0.53	4.08	0.50	3.81	0.70	3.85	0.75	4.05	0.53
รวม	4.00	0.45	4.06	0.40	4.00	0.47	4.00	0.68	4.06	0.47

จากตาราง 29 แสดงว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกรีฑาแห่งชาติครั้งที่ 39 จำแนกตามประเภทการแข่งขันในการแข่งขันกรีฑาแห่งชาติ ประเภทลู่วิ่ง มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.00 และ 0.45 ตามลำดับ ประเภทลาน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.06 และ 0.40 ตามลำดับ ประเภทถนน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.00 และ 0.47 ตามลำดับ ประเภทผสม มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.00 และ 0.68 ตามลำดับ ประเภทเดิน มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.06 และ 0.47 ตามลำดับ

ตาราง 30 เปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ตามประเภทของการแข่งขัน

รายการ	แหล่งความ					
	แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านแรงจูงใจภายใน	ระหว่างกลุ่ม	4	0.17	0.04	.16	.96
	ภายในกลุ่ม	275	70.11	0.26		
2. ด้านแรงจูงใจภายนอก	ระหว่างกลุ่ม	4	1.41	0.35	1.20	.31
	ภายในกลุ่ม	275	80.53	0.29		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	0.22	0.05	.27	.90
	ภายในกลุ่ม	275	55.68	0.20		

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 แสดงว่า นักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39 ที่ประเภทการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดด้านความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่น ๆ (Open Ended)
กลุ่มตัวอย่างไม่ได้แสดงความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา จำแนกเป็นเพศ ประสบการณ์ในการแข่งขัน และประเภทของการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 39

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาเพศชาย และเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แตกต่างกัน
2. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่มีประสบการณ์แตกต่างกันในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 มีแรงจูงใจแตกต่างกัน
3. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่มีประเภทของการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แตกต่างกัน มีแรงจูงใจแตกต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักกรีฑา เพศชาย และเพศหญิง จำนวน 974 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 513 คน เป็นเพศหญิง 461 คน (ชลบุรีเกมส์. 2553: ออนไลน์) ซึ่งเป็นนักกรีฑาสังกัดจังหวัดต่าง ๆ ที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักกรีฑาสังกัดจังหวัดที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 โดยผ่านการแข่งขันคัดเลือกในระดับภาค จำนวน 5 ภาค จำนวน 974 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 513 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 461คน จากการประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซี่ และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพูนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Moran. n.d.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 278 คน แต่การศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง 280 คน

แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 146 คน เพศหญิงจำนวน 134 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาค้นคว้าจากงานวิจัยปริทัศน์ผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่าง ๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดด้านความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่น ๆ (Open Ended)

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้รับข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ทั้ง แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
- เปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง โดยทดสอบค่าที่ (t -test)
- เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติต่างกัน โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้ (One - Way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามีความแตกต่างก็ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD)

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ของนักกรีฑาที่มีประเภทในการแข่งขันต่างกัน โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวโดยใช้ (One - Way Analysis of Variance) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างก็ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของแอลเอสดี (LSD)

6. นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะอื่น ๆ และความคิดเห็นมาวิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามปลายเปิด โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่ และลำดับของคำตอบตัดข้อมูลที่มีความซ้ำซ้อนออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง แต่งความหมายเดิม นำมาสรุปเป็นรายด้าน และนำเสนอในรูปแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ทั้งหมด 280 คน เป็นนักกรีฑาชาย จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 52.14 นักกรีฑาหญิง จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 47.86 ซึ่งมีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ไม่เกิน 2 ครั้ง จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 42.14 มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ 3 – 4 ครั้ง จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 38.21 มีประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ 5 ครั้งขึ้นไป จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 19.64 และเป็นนักกรีฑาประเภทลู่ จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 ประเภทลาน จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 24.64 ประเภทถนน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.29 ประเภทผสม จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.57 ประเภทเดิน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00

2. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

2.1 แรงจูงใจภายใน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.50

2.2 แรงจูงใจภายนอก มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.54

3. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แยกตามตัวแปร

3.1 จำแนกตามเพศ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน โดยรวม เพศชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.52 เพศหญิงมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 และแรงจูงใจภายนอก โดยรวม เพศชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.00

5. สำหรับข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด ด้านความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้เล่นกรีฑา ปรากฏว่า ไม่มีนักกรีฑาแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 สามารถ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านแรงจูงใจภายใน พบว่า สาเหตุที่เลือกเล่นกรีฑา เพราะ คิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดีที่สุด และมีความรู้สึกที่ดีในการเล่นกรีฑา และด้านแรงจูงใจภายนอก พบว่า สาเหตุที่เลือกเล่นกรีฑา เพราะมีโอกาสพบและรู้จักเพื่อนใหม่ และมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น จากผลดังกล่าวทำให้เข้าใจได้ว่า การที่นักกรีฑาเลือกเล่นกรีฑาเพราะมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกรีฑา เห็นถึงประโยชน์จากการเล่นกรีฑา ก็เลยใช้กิจกรรมกรีฑาในการที่จะยกระดับตัวเองให้สูงขึ้นไม่ว่าในเรื่องของการทำงาน การศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตนเองได้ตั้งไว้ โดยสอดคล้องกับ ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (มุกดา ศรีรงค์; และคณะ. 2544: 189 – 234; อ้างอิงจาก Henry Murray. n.d.) กล่าวว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่บุคคลได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นแรงจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอันนำไปสู่สิ่งที่ตนเองพึงพอใจ ความต้องการบางครั้งเกิดขึ้นเนื่องมาจากแรงจูงใจภายในของบุคคลและบางครั้งเกิดความต้องการเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ทางสังคม และยังสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวิรุบุตร (2541: 52 - 53) กล่าวว่าแรงจูงใจ คือสิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจที่จะทำหรือประพฤติ (Direction and intensity) ในการเลือกและการคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ ความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธเนศ สังข์คร (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง พบว่า นักกรีฑามีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาไม่ต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 1 ที่ว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาเพศชาย และเพศหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทั้งนักกรีฑาชาย และนักกรีฑาหญิง มีความรู้สึกที่ดีในการเล่นกรีฑา คิดว่าการเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดี

ที่สุด มีความต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น และการเล่นกรีฑาทำให้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติ จากการวิจัยทำให้เข้าใจได้ว่าทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีความรู้สึกที่ดีที่ได้เล่นกรีฑา เพราะคิดว่าการเล่นกรีฑาเป็นการออกกำลังกายอย่างหนึ่งที่สามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายได้เป็นอย่างดี รวมถึงมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น เพื่อที่จะได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกรีฑาในรายการต่าง ๆ เพราะปัจจุบันวงการกรีฑากำลังพัฒนาไปในทางที่ดี ทั้งเพศหญิงและเพศชายมีสิทธิเข้าร่วมการแข่งขันเท่าเทียมกัน มีการด้วยเหตุนี้จึงทำให้เพศชายกับเพศหญิงจึงไม่มีความแตกต่างกันในการเล่นกีฬา โดยสอดคล้องกับ พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 29) กล่าวว่ายุคปัจจุบันนี้ มุมมองของการแข่งขันกีฬาของผู้หญิงได้เปลี่ยนไปมากแล้ว จากการที่ผู้หญิงได้เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาระหว่างชาติ ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชายในการแข่งขันกีฬา โดยสอดคล้องกับ กูเกียติ บุญมี. (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ พบว่าแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ ตามตัวแปรเพศไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างนักกรีฑาที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันต่างกัน จะมีแรงจูงใจที่แตกต่างกัน พบว่า นักกรีฑามีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาไม่ต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 2 ที่ว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่มีประสบการณ์แตกต่างกันในการเข้าร่วมแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 จะมีแรงจูงใจแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกรีฑาที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันไม่เกิน 2 ครั้ง, 3-4 ครั้ง และ 5 ครั้งขึ้นไป เห็นว่าการเล่นกรีฑาเป็นการออกกำลังกายที่ดีที่สุด มีความรู้สึกที่ดีที่ได้เล่นกรีฑา การเล่นกรีฑาทำให้มีโอกาสได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ และมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น จากการวิจัยจึงทำให้เข้าใจได้ว่า นักกรีฑามีความรู้สึกที่ดีต่อการเล่นกรีฑา เห็นถึงคุณค่าและประโยชน์ของการออกกำลังกาย เพื่อให้ตนเองมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง และในปัจจุบันกรีฑาเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย มีผู้ให้ความสนใจอย่างมากมาย ด้วยเหตุนี้การเล่นกรีฑาก็เป็นโอกาสที่ดีที่ได้พบและรู้จักเพื่อนใหม่ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ และร่วมกันทำกิจกรรมทางสังคม โดยสอดคล้องกับ สืบสาย บุญวิรุบุตร (2541: 55) กล่าวว่า แรงจูงใจที่ทำให้คนเล่นกีฬา เพราะมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ทั้งทางด้านร่างกาย คือ เรื่องของการรักษาสุขภาพร่างกาย ให้แข็งแรงรวมทั้งความเจ็บป่วยต่าง ๆ อีกทั้งการเล่นกีฬาเพื่อความสวยงามของร่างกาย เหตุผลทางสังคมก็เป็นแรงจูงใจหนึ่งที่ทำให้คนเล่นกีฬา เพราะกีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่นิยมกัน ดังนั้นถ้าเล่นกีฬาก็ได้พบปะเพื่อนและบุคคลอื่น ๆ เพื่อจะเป็นที่ยอมรับในสังคม โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประวีณ สุทธิสง่า

(2553: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักเรียนรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 พบว่า แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักเรียนรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล น้อยกว่า 1 ปี และนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาซอฟท์บอล มากกว่า 1 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอล ไม่แตกต่างกัน

4. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างนักกรีฑาที่มีประเภทการแข่งขันต่างกัน พบว่า นักกรีฑามีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาไม่ต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 3 ที่ว่า แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่มีประเภทของการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 แตกต่างกัน มีแรงจูงใจแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักกรีฑาประเภทลู่วิ่ง, ลาน, ถนน, ผสม, และเดิน เห็นว่า การเล่นกรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดีที่สุด มีความรู้สึกดีที่ได้เล่นกรีฑา มีโอกาสพบและรู้จักเพื่อนใหม่ และต้องการประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกรีฑาระดับนานาชาติ จากการวิจัยจึงทำให้เข้าใจได้ว่า นอกจากนักกรีฑามีความชอบในการเล่นกรีฑาแล้ว นักกรีฑายังมีความต้องการมีความสัมพันธ์ทางสังคม ต้องการมีเพื่อน มีฐานะเป็นที่ยอมรับทางสังคม และยังมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาตามที่ตนเองได้หวังไว้ โดยสอดคล้องกับ กรมพลศึกษา (2527: 65) กล่าวว่าแรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ไม่ใช่ติดตัวมาแต่เกิด เกิดขึ้นเพราะบุคคลได้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นพฤติกรรมส่วนใหญ่จึงได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งได้แก่ตัวบุคคล สถาบันต่าง วัฒนธรรม ค่านิยม ศาสนา เป็นต้น แรงจูงใจทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่ ต้องการประสบความสำเร็จ ต้องการเป็นพวกพ้องหรือความผูกพันกับบุคคลอื่น ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่ง และฐานะทางสังคมซึ่งได้แก่ชื่อเสียง เกียรติยศ ความร่ำรวย ต้องการความสนุกสนานจากการพักผ่อนหย่อนใจในหมู่เพื่อนฝูง โดยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรศักดิ์ สิงห์สา (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพาย ของนักกีฬาเรือพาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายประเภทเรือไทย และนักกีฬาเรือพายประเภทเรือสากล มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษา เรื่องแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 พบว่าแรงจูงใจมีความสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของการเริ่มต้นในการเลือกเล่นกรีฑาหรือยังคงเล่นกรีฑาต่อไป ดังนั้นผู้ฝึกสอนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรนำผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนางานกรีฑาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง
2. ควรทำการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่ชนะเลิศกับนักกรีฑาที่แพ้
3. ควรทำการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาในจังหวัดที่ได้เหรียญรางวัลมากเป็นอันดับต้นๆ กับจังหวัดที่ได้เหรียญรางวัลน้อยๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนากรีฑาภายในจังหวัดต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา. (2527). จิตวิทยาการกีฬาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ธนประดิษฐ์การพิมพ์.
- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2530). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2550). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: บริษัทฐานบัณฑิต จำกัด
- กิติ ตย์คานนท์. (2533). นักบริหารทันสมัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บัดเตอร์ฟลาย.
- กัญเกียรติ บุญมี. (2552). แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษา แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กฤตพรต บุญโรจน์. (2552). แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนคร เชียงใหม่ ปี พ.ศ.2551. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจริญ บุญทศ. (2544). มุลเหตุจูงใจในการเข้าเรียนในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ของนักเรียนโรงเรียนมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมรัฐ ทองสิริมณีรัตน์. (2553). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชน ในจังหวัดลำปาง พ.ศ. 2551. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวพงษ์ เมธีธรรมวัฒน์. (2551). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 (พ.ศ. 2549) จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ชลบุรีเกมส์. (2553). การแข่งขันกีฬาแห่งชาติชลบุรีเกมส์. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2553, จาก www.Chonburigames.com.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ฐิติมา เมืองจันทร์. (2553). แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2551. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทวนิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

- เทเวศร์ พิริยะพจนท์. (2529). *หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ*. กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์
- . (2545). *การวิจัยทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธเนศ สังข์คร. (2553). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปฐม นิคมานนท์. (2521). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประคอง วรรณสูตร. (2538). *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ประวีณ สุทธิสง่า. (2553). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเวศ สันติภาษ. (2553). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฝ่ายกีฬาแห่งชาติ. (2553). *ประวัติกีฬาแห่งชาติ*. สืบค้นเมื่อ 24 สิงหาคม 2553, จาก www2.sat.or.th/09_sportslearning_desRE.asp.
- พนมไพร ไชยยงค์. (2542). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว*. สุพรรณบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.
- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอน พล 437 จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พีระพงศ์ บุญสิริ. (2536). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. (2538). *เอกสารประกอบการสอน วิชา พล 111 กรีฑา 1*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มุกดา ศรียงค์; และคณะ. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534). *บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา*. *วารสารจิตวิทยาการกีฬา*. 2534 (28): 11 – 12.
- ศรัณย์ สุวรรณษา. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สีบสาย บุญวีรบุตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ชลบุรีการพิมพ์.
- สุชา จันท์เอม. (2527). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรศักดิ์ สิงห์สา. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นเรือพายของนักกีฬาเรือพาย ในการแข่งขัน กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวีร์ ศิวะแพทย์. (2549). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้งเฮ้าส์.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). *ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด.
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). *จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ) การฝึกสมรรถภาพทางกาย*. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน.
- (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไยใหม่เอ็ดดูเคท.
- Amorase, Tony; & Horn, Thelma s. (1995). A Season – Long Examination of Intrinsic Motivation In First Year College Athletes: *Relationships with Coaching Behavior*. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 1995 NASPSPA Abstracts. 17: 20; Human Kinetics Publishers.Inc.
- Jennifer Andress. (2005). *A comparison of intrinsic motivation scores for two groups of Preadolescent athletes*. Dossertation Abstracts. M.Sc.: Lakehead university.
- Hall, Koward K.; & Mark Earles. (1995). *Motivational Determinants of Interest, and Perception of success in School Physical Education*. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 1995 NASPSPA Abstracts. 17: 57; Human kinetics Publishers, Inc.
- Pensgaard, A.M. (1999). Motivation and Coping Strategies of Norwegian Paralympic and Olympic Winter Sport Athletes. *Journal of Adapted Physical Activity Quarterly*, 16, 238 – 250.
- Salguero; et al. (2004). Relationship Between Perceived Physical Ability and Sport Participation Motivation in Young Competitive Swimmers. *Journal of Sport Medicine and Physical Fitness*. 44(3): 249.
- Vincent, J.T.; & Charles. (1997). Motivation for Participation in High School Soccer. *Research Quarterly for Exercise and Sport*. 68(1): A – 109.

White; & Sally, A. (1996). *The Relationship Between Goal Orientation Beliefs about the Causes of Sport and Success, and Trait Anxiety Among High School, Intercollegiate, and Recreational Sport Participants. Sport Psychologist.* 10 (1): 58 – 72.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอนประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดด้านความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ดังนั้นจึงขอความกรุณาจากผู้ตอบแบบสอบถามโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

สรายุทธ รักภู

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง () หน้าข้อความหรือเติมข้อความในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. เพศ
 - 1.1 () ชาย
 - 1.2 () หญิง
2. ประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ
 - 2.1 () ไม่เกิน 2 ครั้ง
 - 2.2 () 3 ถึง 4 ครั้ง
 - 2.3 () 5 ครั้งขึ้นไป
3. ประเภทของการแข่งขัน
 - 3.1 () ประเภทลู่วิ่ง
 - 3.2 () ประเภทลาน
 - 3.3 () ประเภทถนน
 - 3.4 () ประเภทผสม
 - 3.5 () ประเภทเดิน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความข้างล่างนี้และทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านให้มากที่สุด โดยพิจารณาเหตุผลในการเล่นกรีฑา

ตัวอย่างแบบสอบถาม ข้อที่ 0

ข้อที่	แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	เข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน	\checkmark				

แสดงว่าท่านมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑา เพราะท่านชอบความสนุกสนานอยู่ในระดับมากที่สุด

แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ด้านแรงจูงใจภายใน

ข้อ ที่	แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา	ระดับของแรงจูงใจ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความสนุกสนาน					
2	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความตื่นเต้นในการแข่งขันกีฬากรีฑา					
3	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความรู้สึกดี ๆ ที่ได้เล่นกีฬากรีฑา					
4	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบความท้าทายในการแข่งขันกีฬากรีฑา					
5	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีความถนัดในกีฬากรีฑามากที่สุด					
6	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะใหม่ๆของกีฬากรีฑา					
7	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการผ่อนคลายความเครียด					
8	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะอยากทดสอบความสามารถกับนักกรีฑาคนอื่น					
9	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะคิดว่าการเล่นกีฬากรีฑาคือการออกกำลังกายที่ดีที่สุด					
10	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชัยชนะ					
11	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาทักษะกรีฑาให้ดีขึ้น					
12	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะชอบรูปแบบการฝึกซ้อมใหม่ๆ					

แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ด้านแรงจูงใจภายนอก

ข้อ ที่	แรงจูงใจในการเล่นกรีฑา	ระดับของแรงจูงใจ				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการชื่อเสียงและเกียรติยศ					
2	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเงินรางวัลจากการแข่งขัน					
3	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ					
4	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะว่ามีโอกาสเป็นนักกีฬาทีมชาติ					
5	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสได้เลือกงานที่ตัวเอง ต้องการ					
6	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะศึกษาต่อในระดับที่ สูงขึ้น					
7	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะมีโอกาสที่จะได้พบและรู้จักเพื่อน ใหม่					
8	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะเป็นโอกาสที่ข้าพเจ้าได้สร้างสถิติ ใหม่ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ					
9	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการพัฒนาตนเองให้เป็น ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรีฑา					
10	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่งของทีม					
11	ข้าพเจ้าเล่นเพราะมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับ นานาชาติ					
12	ข้าพเจ้าเล่นกรีฑาเพราะต้องการประสบความสำเร็จ เหมือนกับนักกีฬาระดับนานาชาติ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดด้านความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่นๆ

คำชี้แจง ขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจด้านอื่นๆ ที่ทำให้ท่านเล่นกรีฑา

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์
ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์
ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถาวร กมุตศิริ
ภาควิชาออกกำลังกายและกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติของผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นายสรายุทธ รักภู
 วั้ดเดือนปีเกิด 2 พฤษภาคม 2529
 สถานที่เกิด อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 20/1 หมู่ 2 ตำบลควนทอง อำเภอชนอม จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2542 ประถมศึกษา
 จากโรงเรียนชุมชนวัดบางคู
 พ.ศ. 2545 มัธยมศึกษาตอนต้น
 จากโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช
 พ.ศ. 2548 มัธยมศึกษาตอนปลาย
 จากโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช
 พ.ศ. 2552 วิทยาศาสตรบัณฑิต วท.บ. (พลศึกษา)
 จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 พ.ศ. 2554 การศึกษามหาบัณฑิต กศ.ม. (พลศึกษา)
 จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ